

Col·legi CIDE

Som
coope-
rativa!

LES EMPRESSES COOPERATIVES AJUDEN A CONSTRUIR UN MÓN MILLOR

ÍNDEX

Xocolatada (EI).....	3
El protagonista de la setmana (EI)	5
Feim crespells (EI)	7
Projectes de treball (EI).....	9
El carnaval a l'escola.....	10
Festes de Sant Antoni	12
Excursió al mercat de Sineu (EP)	15
Taller de contes (5è A EP)	17
Còmics (5è A EP).....	26
Cor CIDE (EP).....	29
Teatre d'anglès (EP)	30
Convidam a classe els pares i padrins (6è C EP)	31
Excursió a Soller (3r ESO)	32
Visita tècnica a la central elèctrica de Cas Tresorer (3r ESO)	32
Teatre de llatí (4t ESO)	33
Concert de piano (ESO).....	33
L'any de les cooperatives (4t ESO).....	34
Proves Cangur (ESO i Batx.)	35
Redaccions (ESO i Batx.).....	36
Viatge d'estudis de 4t d'ESO.....	37
Karaoke de 3r d'ESO	40
Festa de primavera	41
Visita al LADAT (1r Batx.)	43
Batxillerat artístic. Assignatura de Volum (1r Batx.)	45
All road lead to Rome (viatge d'estudis de 2n de Batx.)	47
Don't be scared...to the future (2n Batx.)	48
Years have gone (2n Batx.).....	49
Concurs de postals nadalenques	50
Visita a Orizonia (Gestió Administrativa).....	50

English cinema (ESO i Batx.)	51
Concurs literari de castellà (ESO i Batx.)	52
Concurs literari d'anglès (ESO i Batx.)	60
Concurs literari de català (ESO i Batx.)	68
Concurs literari d'alemany (ESO i Batx.)	76
Dia internacional del teatre	77
I Jornades de teatre intercooperatiu	78
III Jornades formatives	79
Club de Bàdminton	80

Xocolatada

Educació Infantil

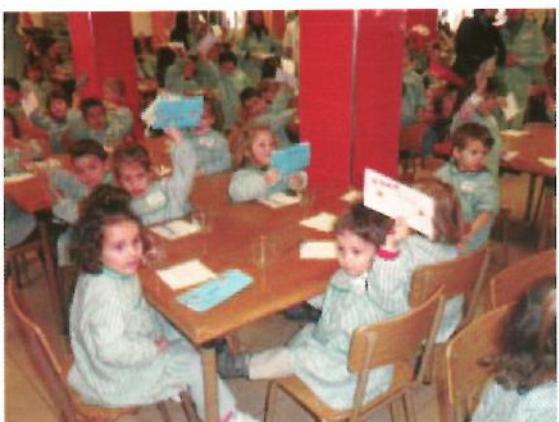

ELS NINS I NINES DE 3 ANYS PREPARAM AMB MOLTA IL·LUSIÓ LA CARTA PER ENTREGAR ALS PATGES DELS REIS D'ORIENT.

ARRIBA EL GRAN DIA, DILLUNS 20 DE DESEMBRE ANAM TOTS AL MENJADOR A REBRE ELS PATGES PER ENTREGAR-LOS LES NOSTRES CARTES.

JA SÓN AQUÍ!! QUINS
NERVIS!!!

PER RECUPERAR FORCES BERENAM DE XOCOLATA AMB
ENSAÏMADES I GALLETES. MMM QUE BO!

El protagonista de la setmana.

5è Educació Infantil

CADA SETMANA UN NIN/A ÉS EL PROTAGONISTA. A CADA AULA TENIM "LA BOSSA DEL PROTAGONISTA", QUE S'ENTREGA CADA DIVENDRES A UN NIN/A DIFERENT SEGONS L'ORDRE DE LLISTA DE LA CLASSE. DINS AQUESTA BOSSA, AMB L'AJUDA DELS PARES, HAN DE PREPARAR FOTOS (UNA DE QUAN EREN BEBÈS, UNA ACTUAL, UNA DE LA FAMÍLIA, UNA DE LA MASCO TA (SI EN TENEN) I DUES DEL QUE MÉS ELS AGRADA FER). I, TAMBÉ, EL CONTE I LA JUGUETA QUE MÉS ELS AGRADA.

TAMBÉ DEMANAM LA COL·LABORACIÓ DE LES FAMÍLIES PERQUÈ VEN GUIN UN DIA DURANT LA SETMANA A EXPLICAR LA SEVA PROFESSIÓ.

ELS OBJECTIUS QUE TREBALLAM AMB AQUESTA ACTIVITAT SÓN:

- L'EXPRESSIÓ ORAL (EXPLIQUEN TOT EL QUE DUEN).
- FIGURA HUMANA (DIBUIXAM EL PROTAGONISTA).
- RELACIÓ FAMÍLIA-ESCOLA.
- EL PAS DEL TEMPS (COM ÉREM ABANS I COM HEM CANVIAT).
- LES MATEMÀTIQUES, AMB EL PES I LA MESURA DE CADA NIN/A.

PESAM EL PROTAGONISTA DE LA SETMANA I HO ANOTAM A UNA GRAELLA PER COMPARAR EL PES DE QUAN VA NÉIXER AMB EL PES D'ARA.

FEIM EL MATEIX AMB L'ALÇADA, I TAMBÉ HO ANOTAM A UNA GRAELLA PER COMPARAR TOTES DUES DADES.

[EL NIN/A PROTAGONISTA DE LA SETMANA ENSENYA I EXPLICA LES FOTOS QUE HA DUIT DE CASA SEVA.

LES FAMÍLIES TAMBÉ COL·LABOREN AMB ELS PROTAGONISTES EXPLICANT QUINA ÉS LA SEVA FEINA. HI HA MOLTES DE FAMÍLIES QUE DUEN ACTIVITATS PREPARADES PER FER AMB ELS INFANTS, ALTRES QUE FAN JOCS I D'ALTRES QUE FAN MUNTATGES AMB L'ORDINADOR. ELS NINS DISFRUTEN MOLT QUAN LES SEVES FAMÍLIES ENTREN A LES AULES.

EL NIN/A PROTAGONISTA DE LA SETMANA ENSENYA I CONTA O EXPLICA EL CONTE O LA JUGUETA QUE HA DUIT.

CADA DILLUNS AFERRAM LES FOTOS QUE HA DUIT EL PROTAGONISTA EN UN PLAFO COM AQUEST. AIXÍ ELS NINS/ES DE LA CLASSE PODEN VEURE EN QUALESEVOL MOMENT LES FOTOS DELS SEUS AMICS. A LA SETMANA SEGÜENT AQUESTES FOTOS ES GUARDEN A UN QUADERN QUE ELLS PODEN ANAR MIRANT DURANT TOT EL CURS.

Feim crespells

6è Educació Infantil

COM ÉS TRADICIÓ A MALLORCA QUAN ARRIBA PASQUA ES FAN CRESPELLS I NOSALTRES A L'ESCOLA ENS HI VÀREM APUNTAR.

DIA 20 DE MARÇ VÀREM DUR DE CASA MOTLOS, RODETS I DAVANTALS I VÀREM ANAR AL MENJADOR A FER-LOS. EL CUINER ENS VA PREPARAR ELS INGREDIENTS I ENS VÀREM POSAR MANS A L'OBRA!

INGREDIENTS:

MESCLAM ELS INGREDIENTS:

PASTAM:

I QUAN LA PASTA ESTÀ PREPARADA, ESTIRAM LA PASTA AMB ELS RODETS I FEIM LES FORMES AMB ELS MOTLOS:

ALGUNS QUEDEN PRIMS, ALTRES GRUIXATS, AMB FORMA D'ESTRELLA, DE NIN, DE COR, DE PEIX ...

ELS DUIM A ENFORNAR. UNA VEGADA ENFORNATS ELS FICAM DINS BOSSES I CAP A CASA.

ESTAM CONVENÇUTS QUE US HAN AGRADAT MOLT!

Projectes de treball. Educació Infantil

ELS NINS I NINES D'EDUCACIÓ INFANTIL, HEM TRIAT QUIN SIMBOL VOLÍEM TENIR A LA NOSTRA CLASSE I HO TREBALLAM.

DESCOBRIM I APRENEM MOLTES COSES...

EL TREBALL PER PROJECTES ÉS UNA METODOLOGIA QUE SORGEIX DELS NOSTRES INTERESSIONS, ENS AJUDA A PENSAR PER NOSALTRES MATEIXOS, A INVESTIGAR, A APRENDRE DELS NOSTRES ERRORS I DELS NOSTRES ENCERTS I D'AQUESTA MANERA TAMBÉ APRENEM A SER CRÍTICS. AQUESTS PROJETES TENEN APPLICACIÓ EN EL MÓN REAL MÉS ENLLÀ DE L'AULA.

LA CLASSE DELS AVIONS TREBALLAM EL NOSTRE PROJECTE I FEIM UNA VISITA AL SAR (SERVEI AERI DE RESCAT)

LA CLASSE DELS CAVALLS TREBALLAM EL NOSTRE PROJECTE I FEIM UN CAVALL DE VERES (A MIDA REAL).

El carnaval a l'escola

TOT VA COMENÇAR QUAN EL REI CARNESTOLTES ENS VA VISITAR I ENS VA LLEGIR EL SEU PREGÓ. AMB AIXÒ, DONÀVEM PER COMENÇAT EL CARNAVAL 2012.

LA 1^a ORDRE VA SER VENIR A L'ESCOLA AMB LES SABATES DECORADES.

LA 2^a ORDRE, DUR POSADA UNA CORBATA.

I LA 3^a ORDRE, VENIR TOTALMENT DISFRESSATS!!!

AIXÍ HO FÉREM PER NO DORMIR AMB UN MOIX DAMUNT EL CAP!

ENGUANY LA TEMÀTICA TRIADA PELS ALUMNES D'EDUCACIÓ INFANTIL VA SER "PERSONATGES DE CONTES", LA CAPUTXETA VERMELLA, PETER PAN I EL MAG D'OZ . ELS ALUMNES DEL PRIMER CICLE DE PRIMÀRIA VAREN TRIAR ANAR DISFRRESSATS DE JOCS DE TAU, DÒMINO, CARTES, LA OCA ... FINALMENT ELS ALUMNES DEL SEGON I TERCER CICLE ANAVEN DISFRESSATS LLIUREMENT.

LA FESTA RESULTÀ SER UNA MOSTRA D'ORIGINALITAT I CREATIVITAT TANT PER PART DELS ALUMNES COM DELS PARES.

DURANT EL MATÍ ELS ALUMNES D'INFANTIL DESFILAREN PELS PASSADISOS I ELS DE PRIMER CICLE VAREN FER UNA RUETA PEL BARRI I PER DINS L'ESCOLA AL RITME D'UNA BATUCADA.

ELS NINS I NINES DEL SEGON I TERCER CICLE COMENÇAREN LA FESTA L'HORABAIXA. LLAVORS L'APIMA ELS VA CONVIDAR A BERENAR D'UNA XOCOLATADA.

PER PRIMERA VEGADA I COM A NOVETAT EN AQUESTA EDICIÓ DE CARNAVAL, ELS ALUMNES DE 5È I 6È VAREN CANTAR "XIRIGOTES" INVENTADES PER ELLS MATEIXOS.

TOTS PLEGATS ENS HO VÀREM PASSAR MOLT BÉ !

Festes de Sant Antoni

Just encetat l'any nou i passada la festa dels Reis d'Orient, a l'escola començam a preparar les activitats de Sant Antoni amb l'objectiu de donar a conèixer la importància d'aquesta festa en la nostra cultura.

Els alumnes d'Educació Infantil han fet caretes i han gaudit de la festa al pati de l'escola . Han berenat de pa amb sobrassada devora el fogueró.

Les aules de primer i segon també han celebrat la festa a l'escola. Han fet un dimoni per cremar al fogueró.

Us mostrem el que ells mateixos han escrit sobre aquesta celebració.

LA FESTA DE SANT ANTONI

Va ser dijous 19 de gener de 2012.

Va ser al camp de futbol de l'escola. Estava infantil i hi havia nens de primària. Els professors tocaven un tipus de música que no me deia d'una. Els nens i els professors tiraven les seves marques al foguer.

Hic havia nins d'era que anaven disfressats de dimonis i era de Sant Antoni. Va ser una festa molt divertida i ens ho vam passar molt bé.

Els nens d'infantil anaven vestits de dimonis.

2on C

[EL FOGUERO DEL DIMONI]

Dijous 19 de gener de 2012. vanem fer un foguero de Sant Antoni al camp de futbol.

Hi havia dimonis i nens. De primer es regalaven i nens d'infantil i vanem començar les caravelles.

Després va caure un tronc. Vanem començar un dimoni i va tardar molt de temps per cuinar-ho. Hi havia molts nens que començaven fer una carreta i vanem tirar al foc gelats a cuinar. No en valent anar per que no hi havessin parat molt llarg.

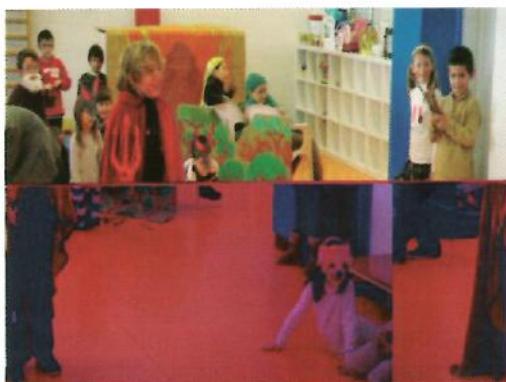

2on C

El segon i tercer cicle de primària han aprofitat l'ocasió per anar d'excursió Han encés un fogueró i han torrat llangonissa, després han cremat els dimonis i han cantat gloses.

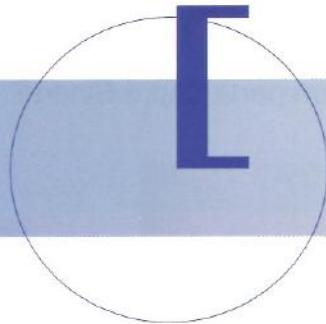

El tema de Sant Antoni també s'ha treballat a les sessions de cooperació. Alumnes de diferents cursos han preparat una representació.

Però el més important és que des d'Educació Infantil fins a ESO. Els alumnes han gaudit d'aquesta festa.

Marga Cabalín

Excursió al mercat de Sineu

]

Els nins i nines de primer hem anat al mercat de Sineu.
Allà es venen moltes coses : roba, polseres, animals, llepolies, confitures, formatges, embotits... i FRUITA.

Abans d'anar a Sineu, vàrem haver de pensar moltíssim.... On és? Què hi ha?
Què podem comprar?
Per resoldre tots aquest dubtes, vàrem anar passa a passa.
Primer investigàrem on era Sineu i com hi podíem anar.

Després vàrem arribar a la conclusió que trobaríem fruites i, si en compràvem, podríem fer una amanida.

I així ens va sorgir un altre problema. Què necessitam per fer una deliciosa amanida de fruites? Dit i fet, vàrem elaborar una carta per als mestres especialistes en amanides de fruites. Aquests, ens contestaren als dies següents, i així, ja sabíem què era el que necessitàvem.

Un cop ja sabíem tot el que necessitavem i com arribar-hi, vàrem partir cap a Sineu.

1

Ens ho passàrem molt bé!!!

El divendres, amb la fruita ja comprada i la recepta a les mans, vàrem anar per feina.

Va sortir boníssima!!

Toni Mir

Taller de contes 5è A (Educació Primària)

Jimmy y el mundo de los sueños

Había una vez un niño llamado Jimmy. Tenía 8 años, era bajito, tenía el pelo liso y castaño, los ojos azules y era un poco flacucho.

Un día en el colegio, jugaba al escondite con sus amigos, cuando se cayó por un agujero muy pero que muy profundo. Por suerte cayó encima de un colchón muy blando.

Nada más mirar a su alrededor se sorprendió. Había dragones, duendes, hadas, payasos, magos... Entonces, Jimmy dijo:

– Estoy impresionado, es el lugar de mis sueños.

Cuando un duende pasaba por ahí, Jimmy le preguntó :

– Donde estoy?

Entonces le respondió el duende:

– Estás en EL MUNDO DE LOS SUEÑOS! Aquí encontrarás todo lo que necesitas.

Entonces le consiguieron una casa y le regalaron un dragón, ya que en el Mundo de los Sueños era el medio de transporte habitual.

Pasaron los años y como ahí el dinero no tenía ningún valor Jimmy se apoderó del Mundo de los Sueños y poco a poco todo el mundo se puso en contra de él y le intentaron capturar.

Jimmy empezó a ver que todo daba vueltas a su alrededor cuando de repente se cayó por un acantilado.

Nada más despertarse vio que estaba en el sitio donde se había caído la primera vez y que todo había sido un sueño.

Desde entonces no volvió a abusar ni de lo bueno ni de lo malo.

Aaron Moreda Blanco

El cuadro

Erase una vez, hace 1.112 años, una princesa muy querida. Se llamaba Emma y cumplía 18 años. Mientras iba a buscar las velas para su tarta de cumpleaños se abrió una grieta en el suelo que cada vez era más y más grande, hasta que se convirtió en un agujero y se cayó. Estaba muy asustada, había caído en un sótano secreto del castillo. Allí vio un cuadro muy bonito colgado en una pared vieja de color gris, hecha de piedra. Buscó el nombre de su autor, pero no decía nada, sólo la fecha que ponía "17 de septiembre de 1.752". En el cuadro había pintada una señora que tenía los ojos marrones y el pelo castaño, estaba situada en un caminito entre árboles y arbustos. Le gustó tanto que se lo quedó, y lo colgó en su habitación. Por la noche, ocurrió algo impresionante, las ventanas de su habitación se abrieron y se cerraron varias veces, todo se empezó a mover, ella pensaba que era a causa de un terremoto, pero no, así como empezó, se paró. Ella, curiosamente, no estaba asustada, es más, quería investigar lo que había sucedido. Al día siguiente, cuando se despertó, pensó en lo que había pasado por la noche, y creía que había sido un sueño. Pero...levantó la vista y... ¡La señora del cuadro había desaparecido! Ella asustada gritó.

Tranquila. –Dijo una voz que provenía de su espalda.

-Ella se giró y al ver a la señora tuvo la impresión de haberla visto antes, y sí, la vio, ¡era la mujer del cuadro! Emma se tranquilizó y le dijo:

-¿Quién eres?- Le preguntó Emma sin creer lo que le estaba pasando.
Soy la señora del cuadro, aunque prefiero que me llames Serena. –Dijo muy contenta.
-¿Cómo has salido del cuadro? Preguntó Emma.

-No podía salir del cuadro hasta que soplaste las velas y pediste el deseo de vivir una aventura. –Le dijo muy contenta Serena

-¡Genial! – Gritó emocionada la niña.

-Me gustaría que fueras a la otra punta del reino, allí hay un bosque en el que se encuentra un gran castillo donde encontrarás a un señor horrible, tiene la nariz puntiaguda, anda como un jorobado y va vestido muy informal, se llama Snedi.

-¿Y por qué quieres que vaya allí? Preguntó.

-Snedi tiene un collar mágico que hace tiempo me robó, con él puedes hacer cobrar vida a las cosas que están pintadas en los cuadros, él me secuestró y me encerró en su castillo, por la noche yo me escapé pero él me vio y aquí he estado encerrada en el cuadro desde entonces.

Al día siguiente, Emma emprendió el viaje hacia el bosque, sus padres no supieron nada porque estaban de viaje, en el Festival de los pasteles. Los días fueron pasando hasta que llegó a la entrada del bosque, una vez allí revisó todo lo que llevaba: una mochila, una linterna, unos macarrones que le había hecho su abuela, y por último el cuadro sin el marco y sin la señora. Con todo se adentró en el bosque hasta que encontró un viejo castillo, y llamó a la puerta, un señor le abrió, por lo que le había explicado Serena se parecía al malvado Snedi. Y sí tenía razón, era él, Emma se hizo pasar por una pobre chica que se había perdido en el bosque. Snedi la invitó a pasar, y mientras él preparaba el té, ella aprovechó para buscar el collar, y lo encontró, estaba detrás de un cuadro en el que Snedi había pintado un monstruo. Cuando Snedi llegó la vio intentando robar el collar y la encerró. Snedi le contó que había robado el collar para poder hacer cobrar vida al monstruo que estaba pintado en el cuadro, pero sólo le podía hacer cobrar vida en un lugar donde llegaran los rayos de la luna, y al fin había conseguido encontrar ese lugar, estaba en lo alto de la montaña, junto a la boca del volcán. Cuando Snedi partió hacia el volcán, Emma, con una pinza de su pelo consiguió abrir la puerta y se marchó corriendo hacia el volcán. Llegó justo a tiempo, Emma le tiró la linterna y consiguió que Snedi soltara el cuadro y el collar, rápidamente ella los cogió. Estaban frente a frente junto al volcán, la pobre princesa estaba a punto de caerse, porque el malvado señor Snedi le empujaba y no podía mantener el equilibrio, porque tenía en una mano el collar y en la otra el cuadro del monstruo. Al quinto empujón, Emma hizo caer el cuadro dentro del volcán, los dos miraban como el cuadro se derretía lentamente, como si fuera un helado cerca del sol. Emma muy triste le dijo que no hacía falta que esto acabara así, que le perdonaría y vivirían en paz si le daba el collar, pero Snedi no le hizo caso, se lanzó contra ella, rápidamente la princesa sacó de su mochila el cuadro que encontró en el sótano secreto del castillo, pero sin la señora y sin el marco, y...se quedó atrapado dentro del cuadro. La princesa muy contenta para que nadie pudiera revivir a Snedi accidentalmente con el collar, tiró el cuadro al volcán.

Cuando volvió a casa, la princesa le devolvió el collar a Serena. Ésta muy contenta y agradecida le dio dos besos en la mejilla, se puso el collar y empezó a volar. La princesa le preguntó a donde iba y Serena le respondió que se iba a un lugar mejor, y cada vez volaba más y más alto, hasta que llegó a desaparecer en el horizonte. Justo en el momento en que ya no se la veía empezaron a caer del cielo pequeñas gotas brillantes que parecían de oro, brillaban como el sol pero eran líquidas como el agua.

Aquel día a Emma se le ocurrió escribir toda su aventura en un libro, a todo el mundo le gustó.

Mientras viajaba en su carruaje hacia París donde tenía que presentar su nuevo libro, se encontraron con una banda de ladrones hechos de polvo, pero...eso es otra historia.

Ariadna Bangueses

Los héroes de Amakna

Imaginemos un lugar que no conocemos, un lugar dónde nos gustaría convertirnos en héroes. Ese lugar existe en nuestra imaginación.

Hace mucho tiempo, en una comunidad llamada Amakna vivían tres muy buenos amigos. Un trol llamado Bworker, un oso panda Ozilú y un guerrero muy fiel Shen.

Bworker, era de color verde como casi todos los de su especie, tenía dos cuchillas muy afiladas pegadas al brazo y una pequeña coletilla en lo alto de su cabeza. Ozilú, era un oso panda de color blanco y negro, pero tenía algo diferente a los demás, ¡Siempre lleva una jarra de cerveza consigo! Por último estaba Shen que tenía el pelo naranja claro en punta y dos rayas rojas debajo de los ojos. Vestía una camiseta con una cruz roja en medio que iba de arriba abajo, un cinturón con el dibujo de un dofus (una especie de joya para los de la comunidad Amaknea) y por último, su inseparable espada que al igual que el cinturón llevaba un dofus, pero el de la espada era verdadero y en el filo desde el mango tenía un pequeño tramo con escamas de dragón.

Al cabo de unos años ellos estaban entusiasmados con ser guerreros del ejército de la comunidad. Estuvieron yendo a la escuela de guerreros. Fueron pasando los años y a lo largo del tiempo iban aumentando de rango hasta que llegaron a ser miembros del ejército. Una tarde, el rey que también en sus tiempos fue el capitán del ejército, les nombró a los tres capitanes y les dijo:

- Vosotros tres, ya que durante estos años he visto que erais muy buenos en combate, sobre todo a la hora de combatir los tres juntos, os nombré capitanes del ejército.
- Los tres quedaron muy sorprendidos y le respondieron:
- Muchas gracias, intentaremos dar lo mejor de nosotros en cada combate.
- No hay de qué, pero ahora voy a deciros la principal misión que quiero que cumpláis. Hace muchos años, en mi juventud, había un villano muy peligroso. Era mi archienemigo, y os voy a pedir que por favor consigáis derrotarlo. Él fue quien mató a mi familia. Los tres contestaron:
- Sí mi rey, lo intentaremos.

Pasaron unos cuantos meses para que los soldados y todo el ejército se pudiesen haber preparado. La única información que tenían era que el último lugar donde había atacado el villano era una pequeña aldea situada en medio del Pantano de los Perdidos, un sitio que se dice que el que entra allí nunca sale, por eso los aldeanos nunca salen de su aldea. Al cabo de unos días emprendieron el viaje hacia el pantano y, tardaron muchos días. Un día cuando iban caminando Bworker le preguntó a Ozilú:

- ¿Cuánto crees que falta?
- No lo sé, supongo que no mucho.
- De repente se oye la voz de Shen diciendo:
- Ya hemos llegado.
- Todos decían:
- Qué lugar más espeluznante y sombrío.

Fueron caminando por el pantano hasta que encontraron la aldea, pero de repente, se escuchó un grito, había desaparecido el soldado que iba en último lugar. Todos se pusieron en alerta, de nuevo desapareció otro soldado y... De la nada surgió un diablo de color negro con cadenas colgando de las muñecas, que desprendía un horrible hedor. Los tres pensaron que ese era el villano del que les había hablado su rey, y los tres le dijeron:

-¿Tú eres ese villano que hace muchos años luchaste con el actual rey?

-Sí soy yo, y voy a acabar con vosotros. Les contestó.

Era muy poderoso, perdieron más de cien soldados y tuvieron que retirarse. Al llegar al castillo le contaron al rey lo sucedido. El rey les contestó.

-Ahora que ya sabéis quién es y como lucha, dentro de unos días podréis volver a ir al pantano, enfrentarlos a él de nuevo e intentar vencerle.

-Sí lo intentaremos.

Se pasaron todos los días entrenando muy duro para conseguir vencer a aquel demonio oscuro. Llegó el día y fueron hasta el pantano, esta vez el demonio ya les estaba esperando delante. El demonio derrotó a todos los soldados y solo quedaron los tres amigos. Entonces empezó Bworker a darle con las cuchillas y le causó mucho daño, pero no como para haberle derrotado. Ozilú prosiguió la batalla, se bebió de golpe su jarra de cerveza y se puso muy furioso por el efecto que causa esa cerveza. Le empezó a dar golpes con puños de fuego y por último Shen le golpeó con la espada con todas sus fuerzas y al final consiguieron derrotarlo.

Fueron al castillo y le entregaron el demonio al rey. El rey ordenó a los guardias que lo llevaran al calabozo. Al día siguiente el rey convocó una ceremonia para nombrar a Shen, Ozilú y Bworker Héroes de Amakna.

Alejandro Gastiasoro Casañal

Esto era una vez un lugar...

Esto era una vez un lugar, en el cielo donde todo era paz, unos dioses llamados Jhar, Jastir i Jalina. Jhar era el dios de la sabiduría, se parecía a un mono. Tenía una agilidad muy buena, se movía tan rápido como un guepardo, en resistencia era como un león y en fuerza como un mamut, tenía la inteligencia diez veces mejor que la de Einstein. Tenía un bastón dorado con unos poderes mágicos, el bastón se llamaba Aquiles: antiguo bastón que utilizaba el gran señor Batam. Era el que dominaba el mundo en aquellos tiempos y el más poderoso de los dioses. También tenía un collar élfico que le hacía inmortal y una antigua rama curativa. Jastir era el dios de la fuerza, se parecía a un tigre. Él era fuerte como cincuenta mamuts, solo que en agilidad y resistencia era muy malo. Tenía una vista cien veces mejor que la de la águila. Estaba equipado con el martillo de Thor pero lo había hecho de fuego: lo había transformado en un martillo de fuego con la ayuda de Vulcano, y también tenía como escudo las escamas de el Titán que había creado por Hades. Y por último, Jalina era la diosa del camuflaje, era como una pantera blanca. Tenía una agilidad de diez monos, una fuerza de cinco mamuts y se camuflaba como una leona en la sabana, solo que en la nieve. Para defenderse tenía una armadura hecha de diamantes y unas garras formadas con los truenos de Zeus.

Un día el rey de los dioses, Mangor, les dijo a Jhar, Jastir y Jalina:- tenéis que ir al reino de Hades para destruirlo, porque está haciendo una nueva bestia para destruir a los dioses del bien, no se qué tipo de bestia es por eso tenéis que ir y averiguarlo. Entonces empezaron su largo viaje, porque tenían que pasar por el mundo de los demonios, al reino de los escorpiones gigantes y luego ya llegarían al Inframundo.

Primero se transportaron a al mundo de los demonios, fueron con diez dioses más y cincuenta guerreros humanos con una armadura pesada y una ligera, diez vikingos y cuarenta espartanos. No se podían transportar enseguida al mundo de los escorpiones. Tenían que llegar al volcán más alto y allí ya podían. El paisaje era todo con volcanes negros que hacían una lava abrasadora. El cielo era todo de color rojo y el suelo estaba lleno de cenizas. Se veían muchos esqueletos de guerreros y caballos muertos en combate. De repente apareció un demonio con cuatro brazos y dos piernas llenas de agujas que podía lanzar a los guerreros. Tenía unos cuernos en la cabeza como unas sierras tan duras como el material más duro del universo. Cada brazo lo tenía tan grande como un piano de cola y tan musculado como diez mamuts. Tenía una cola con una bola de pinchos al final. Cinco guerreros vikingos empezaron a tirar hachas al demonio, pero el demonio con sus piernas empezó a lanzarles pinchos y los hirió. Otros cinco vikingos le empezaron a disparar con arcos, y cinco espartanos le fueron a clavar lanzas. El demonio embistió con los cuernos a los espartanos, y mató a cuatro. Luego cogió a cuatro vikingos y se los tiró al que quedaba, luego les pegó con la bola de pinchos aplastándolos a todos. El espartano que quedó de los cinco que atacaron le clavó una lanza en la cabeza al demonio y lo mató. Jhar dijo:- Chicos, tenemos que ir con más cuidado. Solo ha aparecido un demonio y ya nos han matado a nueve guerreros. Imaginaos si nos aparecieran diez demonios más, y aún nos queda un largo viaje por delante. Un espartano dijo:- que quieras, ¡nosotros no somos inmortales! –Eso, eso, no es justo que os quejéis de nosotros, cuando podemos morir y vosotros no. Entonces todos los guerreros humanos empezaron a discutir con los dioses, y algunos se empezaron a pelear. Al final salieron heridos cinco guerreros espartanos y dos dioses.

Pero Jhar utilizó la planta curativa y curó a todos los guerreros.

Siguieron el camino con los guerreros heridos y fueron directos al volcán más alto. Cuando estuvieron casi en la punta, el volcán empezó a entrar en erupción.

La lava empezó a convertirse en unos demonios que lanzaban lava por la espalda, llevaban un látigo hecho por lava, y un escudo en un brazo hecho por la lava y piedra. Aparecieron cinco de este tipo. Jalina dijo.- ¡¡Cuidado!! Chicos empezad a atacarlos. No tienen que acabar con nosotros ahora.

Los guerreros empezaron a luchar, iban siete guerreros espartanos contra cada demonio y un vikingo contra cada demonio. Luego fueron a luchar dos dioses contra cada demonio. A un demonio le cortaron el brazo con el que sujetaba el látigo y también le cortaron una pierna. Cayó al suelo y explotó matando a dos espartanos. A otro, un vikingo le tiró un hacha y se la clavó en la cabeza. Se quedó aturdido pero tuvo suficientes fuerzas para arrancarse el hacha y matar al vikingo, también consiguió coger con el látigo a un dios, lanzarlo al volcán y incinerarlo. Luego, el demonio cayó y se deshizo. A otro le cortaron los dos brazos y una pierna. El demonio fue cojeando y se abalanzó enzima de un espartano, un vikingo y un dios. Entonces empezó a derretirse y quemó con la lava a los guerreros y los mató. Al cuarto le metieron una lanza por la boca y se la sacaron por la nuca. El demonio, cogió al vikingo que le había atravesado la cabeza y lo partió por la mitad. El demonio murió. Por último al quinto, los dos dioses le atacaron con las espadas hechas con rayos. Uno le cortó la cabeza y el otro le cortó dos brazos. El demonio medio muerto embistió a un dios tirándolo volcán abajo haciendo que se clave en unas piedras puntaiguadas. En total en las luchas ya habían matado a dieciocho guerreros. Solo quedaban siete dioses, treinta y tres espartanos, y dos vikingos. También quedaban Jhar, Jastir y Jalina. Jastir dijo muy triste:- Esto no puede ser. No hemos hecho ni medio camino y solo somos en total cuarenta y cinco guerreros. Imaginaos como acabaremos. La mayoría moriremos.-Jhar dijo:- Ya tenemos que transportarnos al mundo de los escorpiones gigantes. Que tengáis un buen viaje.

Aparecieron en un desierto muy caluroso y los guerreros se empezaron a quitar la ropa hasta quedar solo en manga corta y pantalones cortos y la armadura ligera encima. Tiraron la armadura pesada y la enterraron en la arena por si tenían que volver y ponérsela. Empezaron a caminar por el desierto seco. En un momento un guerrero le entró arena en los ojos. Todos le fueron a ver que le había pasado, de repente empezó una tormenta de arena y no se veía nada. Jalina les dijo a todos:- ¡¡Chicos!! Cubrían los ojos con un turbante y atáoslo en la cara. De repente se oyó un estruendo y se cayeron unas rocas de una pendiente. Jastir dijo asustado:- ¡Entrad todos en esa cueva si no queréis quedarnos sepultados! De repente se paró la tormenta pero los guerreros se quedaron en la cueva atrapados. Un guerrero dijo que Jhar no estaba. Pero de repente se oyó una voz que decía:- ¡Venid por aquí he encontrado una salida!-dijo Jhar- vamos fuera, no parece que haga mucho calor.

De repente se encontraron en una sala gigante de diamantes, rubíes, esmeraldas y zafiros gigantes. También había unos túneles con forma circular en las paredes. En un instante aparecieron dos escorpiones gigantes hechos por las piedras brillantes de la sala. Las tenazas y la cola las tenía hechas de diamantes, el cuerpo de zafiros, las patas de rubíes y la cabeza de esmeraldas. Tenían el tamaño cinco veces más que los guerreros. Los escorpiones se metieron en los túneles y empezaron a salir disparados hacia los guerreros cogiéndolos y llevándolos a los túneles. Los guerreros a los que no cogían, no sabían hacia donde iban sus amigos. Jalina con las garras de trueno le cortó una tenaza y la cola a un escorpión. Jhar con el bastón, le pegó a las patas y lo derribó. Por último Jastir con el martillo le aplastó la cabeza y lo mató. Jastir dijo feliz:- ¡¡Un escorpión menos por el que preocuparnos!!

Mientras, el otro escorpión ya se había llevado y matado a tres espartanos y a un dios. Entonces Jalina, envistió al escorpión cuando le fue hacia ella y lo giró. Jhar, con el palo le arrancó la cabeza al escorpión, y Jastir lo cogió, le pegó un martillazo y el escorpión salió volando haciendo un agujero por donde salir de la cueva.

Todos se pusieron muy felices al ver la luz del desierto, y salieron desesperados de la cueva, porque justo delante del agujero había un oasis. Todos felices fueron a beber, cuando entonces... Ya habían llegado al lugar donde se podían transportar. Jhar, Jastir y Jalina les dejaron estar un rato en el oasis y luego se transportaron.

Al cabo de un rato, se vieron transportados a una montaña gélida, y los guerreros se empezaron a congelar, por suerte apareció un mamut, lo mataron y hicieron chaquetas para todos. Las chaquetas eran suaves, calientes y ligeras. En unos instantes les apareció un yeti negro de cinco metros de altura, era robusto y tenía las dos piernas con garras muy afiladas y gruesas. El yeti empezó a atacar a los guerreros pero Jalina se camufló y se abalanzó encima del yeti y le clavó las garras por la espalda. El yeti hizo un gemido y cogió a Jalina y la lanzó hacia unas rocas punzadas. Pero Jalina con un rápido movimiento se agarro al brazo del yeti y se lo arrancó. Al final el yeti quedó desangrado y murió. Jalina solo quedó con un arañazo pequeño en un brazo. Todos sorprendidos le miraron fijamente. Hasta Jhar, que era el que la había entrenado estaba sorprendido. Todos le aplaudieron y dijeron:- Jalina, ¡¡si no fuera por ti ya habríamos muerto unos cuantos con este yeti!!-

Al final Jalina, con vergüenza dijo:- Bueno, no ha sido nada. A demás, tengo que hacer lo posible para que no muráis.

Entonces siguieron el camino sin parar de agradecer a Jalina por haberles salvado. Llegaron a un lugar tenebroso donde había almas de personas asesinadas por Hades y sus seguidores. Se oían chillidos aterradores del momento en que asesinaban a la gente. Un alma que estaba por allí les lanzó una lanza que estaba en el suelo, se metió dentro de su cadáver y les atacó. Todos los otros hicieron los mismos y los guerreros fueron rodeados por todas las almas.

Los espartanos eran la fila que cubría los otros guerreros con sus lanzas, si un moría, se iba toda la defensa abajo. Los vikingos se ponían justo en medio y disparaban flechas con sus arcos. Los dioses lanzaban truenos y Jhar, Jastir y Jalina, utilizaban todos sus ataques contra los enemigos. Las almas eran como cien, pero eran muy débiles, los derrotaron con facilidad, pero salió un espartano herido levemente.

Más tarde, retomaron su camino. Esta vez ya estaban muy cerca de Hades.

Por fin llegaron, se encontraron en una cueva, y a Hades lo encontraron absorbiendo el alma de una persona. Era un guerrero espartano capturado por los escorpiones, tenía unos cuantos guerreros más de otro grupo. Hades tenía el pelo rubio, la cara la tenía arrugada y tenía poca carne. De la espalda le salían unas patas como las de una araña pero más grandes y duras. En lugar de uñas, tenía garras, median medio metro. En la barriga tenía una armadura hecha por lava y las piernas las tenía duras como el acero. En un brazo tenía una espada de rayos y en el otro brazo tenía una espada hecha por lava. Cada brazo Hades, lo tenía con el poder de su propio titán. Era muy poderoso y estaba en una cueva donde se desplazaba fácilmente por la cueva y se escondía muy bien.

Empezaron el combate. Hicieron dos grupos de diez espartanos, dos dioses y un vikingo. Jhar, Jastir y Jalina fueron con otro dios y dos espartanos. Fueron por diferentes pasadizos. Hades el muy astuto, atacó guerrero por guerrero. Al primer grupo, les atacó por encima. Al que estaba detrás del grupo, que era un espartano, lo cogió con dos piernas de araña y lo mató rompiéndole el cuello. A otro espartano, le cogió la lanza y se la clavó en la cabeza. Los dioses se dieron cuenta y le empezaron a atacar. Hades al respecto, cogió sus espadas y empezó a luchar. Le clavó una espada de lava al vikingo y lo incineró. A un dios le pegó una patada y lo tumbó, cogió una piedra y le aplastó la cabeza.

Todos empezaron a gritar:- ¡¡Socorro!! Estamos aquí, venid a ayudarnos, por favor...

Entonces un dios le clavó la espada de rayos que tenía a la espalda de Hades y lo hirió. Hades muy enfadado cogió las dos espadas y le cortó los dos brazos, haciendo que sufriera. Luego le absorbió el alma y lo mató. Los otros ocho espartanos le lanzaron las lanzas y le dieron con tres. Le clavaron dos lanzas en el brazo derecho, y con una en el brazo izquierdo. Luego le atacaron con las espadas. Entonces Hades cogió a uno, le absorbió el alma y lo convirtió en un zombie, haciendo que atacara a sus compañeros. El zombie atacó a sus amigos, pero era tan débil que le clavaron una espada en una pierna y murió.

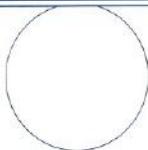
Llegaron los otros guerreros y consiguieron que Hades saliera a la luz para verlo mejor. Los guerreros espantados, vieron su rostro esquelético. Hades les hizo un conjuro para que no pudieran hablar para comunicarse o chillar. Aparecieron Jhar, Jastir y Jalina pero Hades los paralizó con un conjuro. Ahora los guerreros estaban indefensos.

Hades empezó a atacar a los guerreros, lanzándoles conjuros de fuego y de rayos. A un espartano le lanzó un hechizo de fuego y lo quemó. A otro, le lanzó un rayo y lo electrocutó con 1.500 voltios. Los fue matando poco a poco. Los acabó de matar, pero de repente, Jhar, Jastir y Jalina se descongelaron y atacaron a Hades, con toda su furia. Jalina le clavó las garras a la espalda de Hades, inmovilizándolo. Jhar lo puso de rodillas pegándole con el bastón en las piernas. Por último Jastir con el martillo le pegó a la cabeza de Hades, y le dijo:- Tú, ¿¿cómo podemos hacer que nuestros compañeros vuelvan a la vida??, ¡¡Habla!!.

Hades respondió:- Solo los puedo revivir yo, así que no podéis hacer nada.-Entonces Jastir le dijo:-¡¡ Hazlo!! Si no, sufrirás las consecuencias.-entonces le pegó. Al final consiguieron que lo hiciera, destruyeron el titán que estaba creando, era él pero en gigante, y encerraron a Hades en los calabozos mágicos del cielo, protegido por 500 dioses. Todos se pusieron muy contentos e hicieron un banquete, en honor a todos.

Hailan Garaau Chen

MayDay from Concordia

J

El meu padrí viatjava amb el transatlàntic Costa Concordia, que per mala sort encallà aquest 13 de gener a Itàlia. Quan a casa meva, a Menorca, ens varem adonar de la notícia, ens varem posar a plorar, sobretot jo i la meva germana Emma. L'Emma i jo varem recordar com era l'avi Joan, per si de cas hagués mort. Ell era baix, arrodonit com una pilota de futbol, gras com un porc i lleig com un esclata-sang.

Una setmana després partírem a veure el gran vaixell. Ens n'adonàrem de que estava quasi volcat. Mentre que miràvem el vaixell, un membre de la patrulla de rescat de guardacostes ens va dir:

Teniu parents que anaven en aquest vaixell?

Sí, el nostre avi Joan.

Em pot dir els seus llinatges?

Riudavets, Triay.

Voleu veure el seu cadàver?

Sí. Per favor nins, quedeu-vos aquí, entesos? (va dir la mare mentre es girava).

(l'Emma i jo varem dir a la vegada) No, no, el volem veure!

És que, si el veis us farà molta pena.

Està bé, amb una condició, volem una tassa de xocolata amb coca de patata(varem dir els dos alhora).

Sí, sí! (va dir l'Emma).

Venga, està bé.

Visca!!! (varem dir els dos alhora)

El guardacostes va dur a mon pare i a ma mare a un campament amb teles blanques i amb infermers i infermeres que anaven de blanc, juntament amb els inspectors examinaven els cossos morts. A l'avi Joan li faltava una cama i un braç que suposadament una hèlice els havia capolat.

Mentrestant, un home famós per ser un dels millors lladres de nins a Itàlia m'havia capturat juntament amb l'Emma.

Quan els nostres pares varen arribar i es varen adonar que no hi érem, varen anar directament als Carabinieris. Allà, els hi varen dir que aquell home probablement seria en Jonas Holms, un home que sempre anava de pagès: era més prim que una canya de sucre, alt com un avet i llest com un rapinyaire.

La policia, va començar a cercar a Jonas Holms, però aquest home no apareixia per els voltants. Tretze hores més tard ens trobaren a mi i a l'Emma. Nosaltres els hi varem dir que no ens havia segrestat ningú, si no que ens n'havíem anat amb un pallasso que anava de pagès perquè no tenia doblers hi havia d'utilitzar aquella roba.

Però en aquell precís moment va aparèixer en Jonas Holms i el varen esposar.

Més tard se n'adonaren que el suposat avi Joan, no era ell si no que era un ninot fet de material antibalística que li havien tallat una cama i un braç per poder fer un experiment. Resultà que el verdader cos estava avall del ninot enterrat accidentalment pels seus propietaris. Aprofitant l'ocasió, en Joan va espantar a la seva família.

Així que al final, tot aquell malson va resultar ser una gran i emocionant aventura.

Jaume Triay Àlvarez

Els pingüins del Nord

Això era una vegada al Pol Nord un pingüí que estava pescant. Anava veloç com un llamp i era el que menjava més del seu grup per l'agilitat, la rapidesa i la precisió. El pingüí era negre per l'esquena, blanc per la panxa i just enmig de la panxa tenia un cercle taronja. També tenia una cresta blava. El pingüí només tenia dos animals perillós per a ell: la foca i l'orca. També l'humà, era el més perillós, sí, nosaltres som els més perillós per al món, amb la contaminació, la pesca, la caça, els incendis forestals, grans edificacions, indústries ... tot el que tocam ho destruïm.

La història comença quan el pingüí és capturat pels humans. El varen dur a un zoo i el varen posar com el pingüí preferit dels visitants. El pingüí va escapar en veure que s'havien d'endur un pingüí de raça distinta al Pol Nord i va aprofitar ficant-se dins de la caixa. El varen pujar al vaixell però va tenir tan mala sort que al vaixell el va agafar una ona molt gran i se'n va endur totes les caixes a la mar. El pingüí va arribar a una illa molt freda on només hi havia un petit bosc de més o menys cinc-cents metres. Va obrir la caixa picant a la corda amb el bec i quan va sortir va veure una altra caixa d'un altre zoo i la va obrir. Dedins hi havia una femella de pingüí de la mateixa raça que la seva, només que tenia la cresta del cap de color verd. Durant uns dies no es varen xerrar per vergonya però més tard es començaren a xerrar:

- Hola, me nom Dinco- deia el pingüí
- I la femella va dir: - Jo me nom Lanca

I així varen començar a tenir una bona amistat i al final varen fer uns pingüins molt bonics, dos mascles i dues femelles. En pocs anys varen fer un petit grup de pingüins a l'illa i la varen anomenar Illa de les Crestes de Tots Colors. Fins que un dia la pau va acabar. Un vaixell dels petroliers va xocar amb l'illa i el petroli va sortir del vaixell. El que va passar és que els pingüins no s'adonaren i en pocs dies el petroli va contaminar els voltants de tota l'illa i un pingüinet va beure aigua i es va intoxicar. En pocs dies tots els pingüins es varen intoxicar i varen morir. Per això hem d'intentar no contaminar res perquè per una part és culpa nostra que la terra estigui cada vegada pitjor i nosaltres estam accelerant la seva destrucció.

HEM DE PROTEGIR EL PLANETA,
NO DESTRUÍR-LO.

Hailan Garau Chen

El meu amic més estimat anomenat Desformat

En Desformat era un mot que li havien posat uns altres amics seus, però a mi no m'agradava que li diguessin així, perquè era un poc desagradable, ja que pareixia que se'n reien d'ell. Però bé, en Desformat era un bon amic i també molt llest, igual que el meu cosí Albert Einstein (per cert ara som a 1932, l'any en què el meu cosí va fer els 14 anys). El que va passar, va ser que el meu cosí va fer un experiment molt perillós i en aquell invent tan perillós hi havia de tot: àcid sulfúric i moltes més coses que no sé com es diuen. En Desformat es va quedar mirant. L'experiment va explotar i li va destrossar la cara al meu amic. Per això li diuen Desformat. Jo crec que el més important d'una persona és l'interior, no l'exterior ja que els amics i les personnes que estimes, les has d'estimar pel que són, no per l'aspecte. Ell pensava el mateix que jo, perquè creia que la gent que no feia mal als altres era més estimada i no li passaven coses dolentes, fins que va morir d'un atac al cor. Com que tothom es ficava amb ell per la seva deformitat, va decidir operar-se. Aquella operació va sortir malament i li va afectar el cor. Va estar mesos i mesos malalt. Els únics que l'anàvem a veure érem els seus pares i jo. El meu cosí estava tan ocupat amb el seu treball que no hi anava mai. Durant aquests mesos vaig veure com el meu amic preferia morir per no soportar el dolor, però jo li deia que la solució no era desitjar la mort, sinó pensar en altres coses i ser feliç. A vegades li díem el meu cadell per jugar, li posàvem programes de la televisió que li agradiassin i jo li tocava el violí i el piano perquè li agradava molt la música. Varen ser els mesos més terribles i més bons per a mi, perquè el veia sofrir, però també varem reforçar la nostra amistat. Un dia el seu cor es va aturar, però per sort dormia i no va sofrir més. En Desformat va morir per ser tan bona persona i perquè no volia que els seus amics l'insultassin. Aquells insults li feien oblidar que l'important és l'interior i per això es va voler operar. El que realment va passar va ser que l'operació no va ser la causa de la seva mort, sinó que durant els mesos de recuperació quasi ningú va estar al seu costat i la tristor va acabar amb el seu dèbil coret.

Màrius Gelabert Mir

Còmics 5è A (Educació Primària)

C.I.D.E.

Llitges Mar Fullana Masín

Grup 5è A Núm. 7

Um dia una tortuga nadando en el océano se encontró con una estrella marina en un segundo que parecía una cuchilla y se abrió.

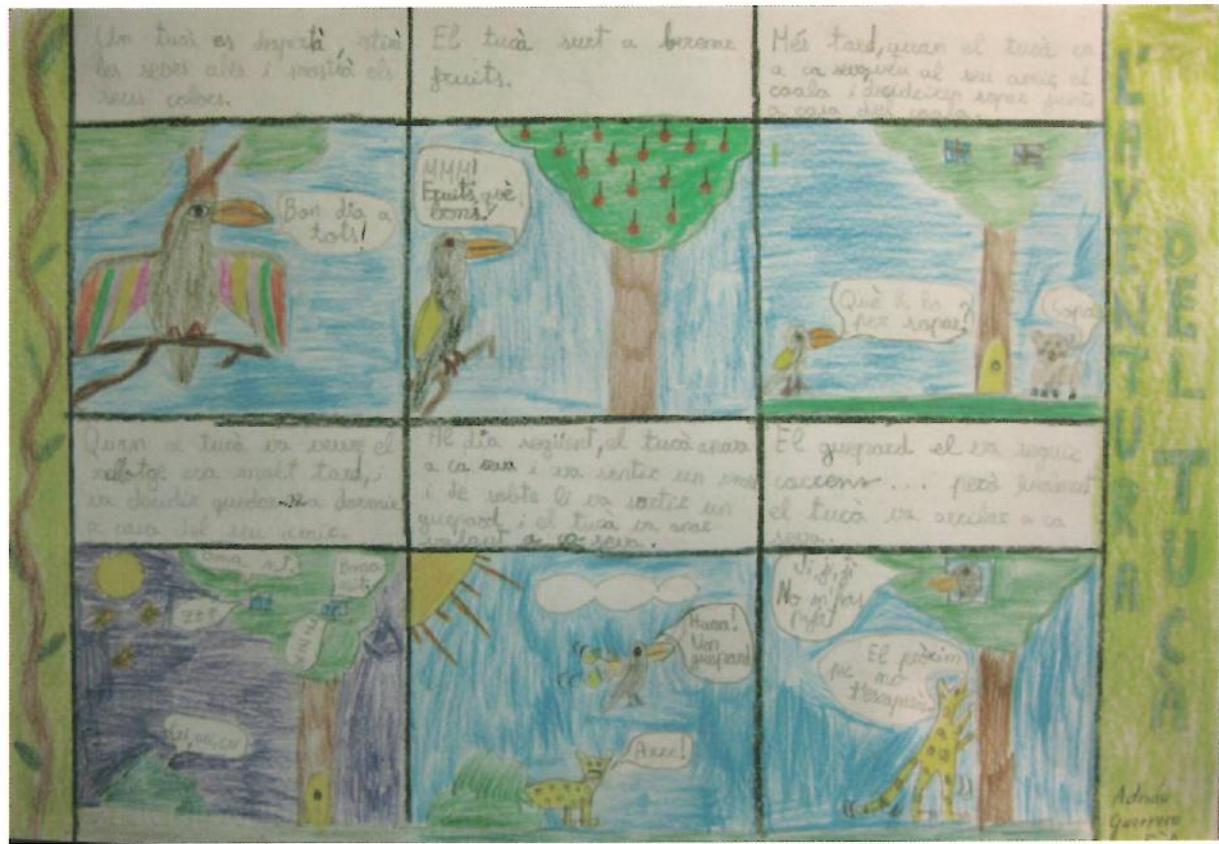

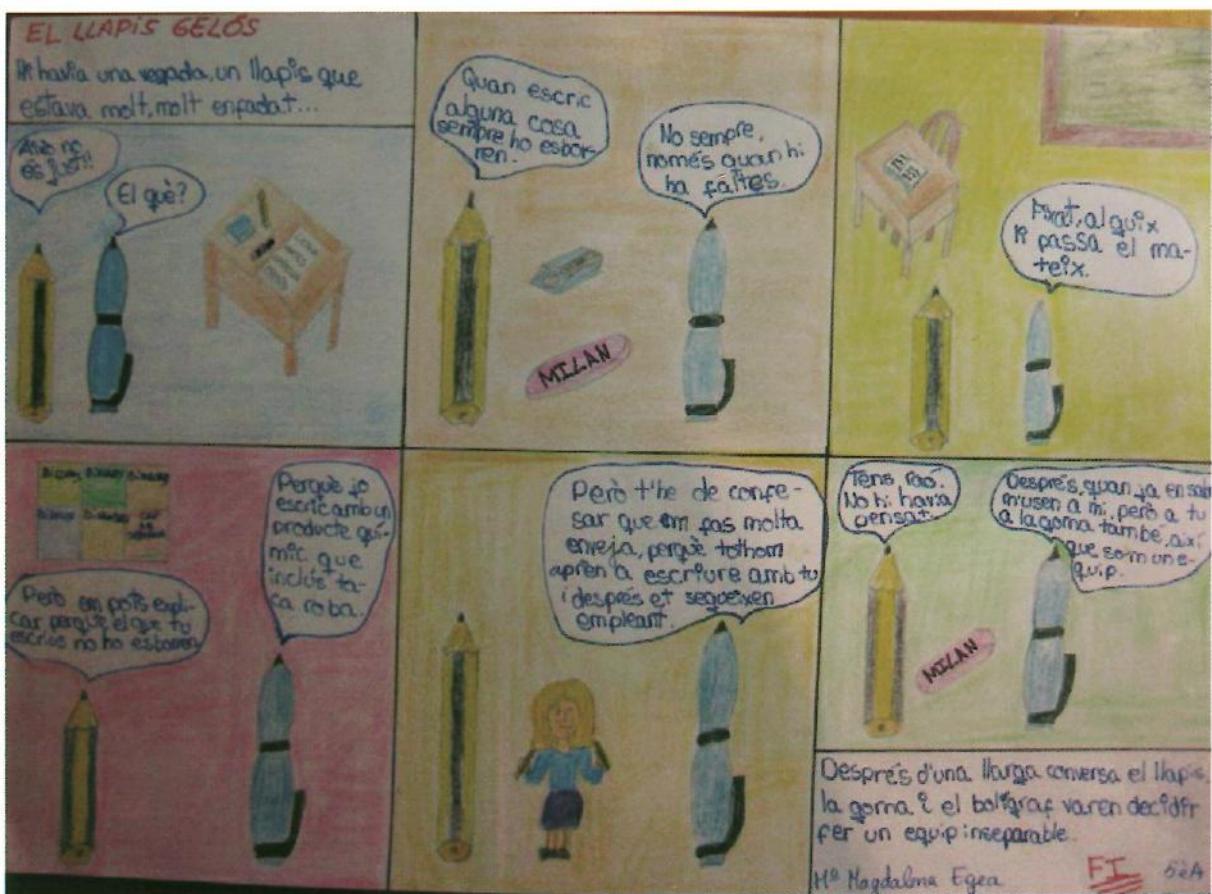
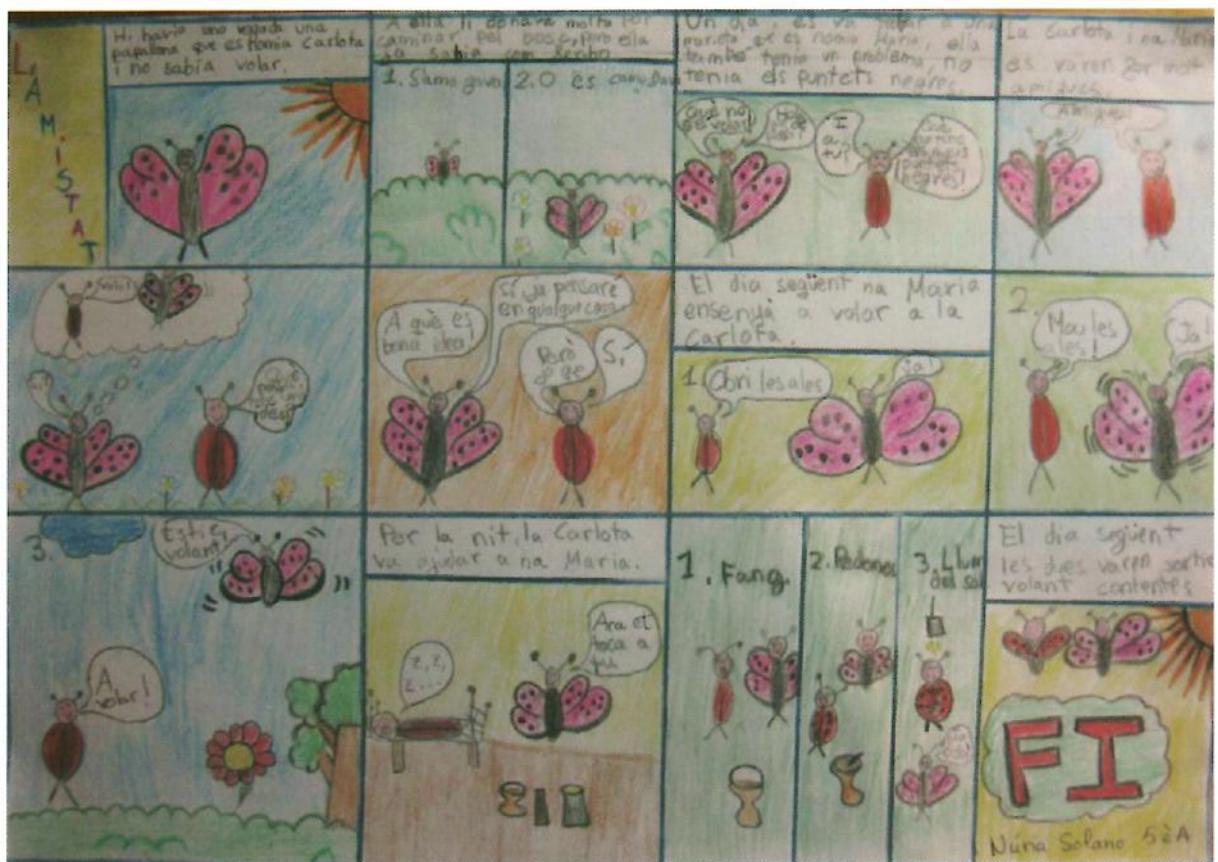
C.I.D.E.

Llitges Nira Guenca Ventura

Grup 5è A Núm. 5

Cor CIDE

L'educació musical que intent donar als meus cantaires consisteix a fomentar les primeres nocions d'aprendre a gaudir amb la música. La relació amb la música suposa la descoberta que fan d'ells mateixos, del món sonor i del seu entorn. Els nins participen activament en aquest aprenentatge musical mitjançant allò que li sigui més proper: la seva veu. Situam la cançó com a eix de treball i com a mitjà d'expressió musical. Cantar, gesticular, dansar, ocupar els espais, conèixer el nostre cos, improvisar, reproduir, són algunes de les coses que treballam. L'educació és un procés lent i que implica un treball sistemàtic. La música és una part més del món que envolta l'infant. El seu estudi comporta viure'n i gaudir-ne plenament per tal de poder assolir a poc a poc els mecanismes que la componen. La veu és un instrument que tots portam a sobre des del dia que naixem. Es tracta d'un instrument amagat que a mesura que anam coneixent, descobrim les diverses possibilitats que ens ofereix.

SABEU QUINS MÚSICS TENIU A CASA?

El cor CIDE està format per uns 40 cantaires de primària que tenen entre sis i dotze anys. La classe la feim d'una manera interactiva, perquè ells participin, seguint una metodologia adequada. I això fa que ells gaudeixin i expressin el que senten. És una activitat que implica una gran disciplina i constància i, encara que hi ha una gran diferència d'edat, han aconseguit col·laborar tots junts i uns amb els altres s'ajuden per poder aprendre a cantar i interpretar les cançons.

El nostre repertori de cançons és molt variat: cançons de pel·lícules ("Mamma Mia", "Los chicos del coro"), cançons de Disney, cançons de grups coneguts com Laxa'n Busto, Serrat...

Els primers anys del cor només fèiem concerts dins l'escola, però des de fa tres anys també sortim per actuar fora del nostre centre. Enguany hem anat:

- Al centre comercial Porto Pi: el mes de desembre es va celebrar un concert de nadalles en el qual nosaltres vàrem participar. Va ser una experiència molt maca i ho vàrem fer d'allò més bé.
- També hem actuat en el Teatre Principal, en el tercer concert de Cooperatives.

Són moltes les persones que m'han felicitat per com ho han fet de bé (pares, mestres, nins, fins i tot gent d'altres escoles). I jo sempre els contest el mateix: no sé qui aprèn més, si jo d'ells o ells de mi. He gaudit d'apropar una mica més la música als vostres infants. Per tot això, vull donar les gràcies als meus cantaires i a les persones que han fet possible que les nostres sortides hagin estat sempre un èxit.

Marian Timoner

Teatre d'anglès

Enguany ja som més de setanta nins i nines de primària apuntats a l'activitat de teatre en anglès. Hem pogut fer quatre grups. El desembre vàrem representar "Naughty elves" i ara estam preparant "Peter Pan" per a juny.

Yolanda Gracia

Convidam els pares i padrins que ens ensenyin el que millor saben fer ells. 6èC.

Un divendres horabaixa ens va visitar un padri de la nostra alumna Marta Piña, al qual havíem convidat per passar una bona estona i escoltar allò que ell sabia fer millor. La seva visita ens va deixar bocabadats, perquè aquell home, vetear de la vida, també ho era al món de l'esport!!!

La NATACIÓ. Els alumnes, prèviament, li havien fet preguntes per escrit. Així en Manuel ja duia prou clara la idea del que era el que volien apendre els alumnes de 6èC. Però la seva estada va ser del tot entranyable perquè, a més a més de contar anècdotes, i tot el que estava viatjant gràcies a les seves competicions, va compartir amb tots nosaltres els seus trofeus i les seves experiències que per sempre seran recordades pels qui el varem escoltar i varem poder gaudir de la seva companyia. Fins i tot els alumnes, en acabar, li demanaren autògrafs perquè s'adonaren de qui era en Manuel Piña.

Per cert, aquest padri és el padri jove del nostre company Carles Font, el qual pot estar ben orgullós de ser un familiar seu.

Esperam més visites com aquestes ja que és una de les millors alternatives per aprendre a aprendre!

Mònica Ruz

Biografia Manuel Piña

Nació en 1924 el 23 de Diciembre, su padre se llamaba Antonio y su madre Margalida, tenía once hermanos que eran Toni, Isabel, Miguel, José, Antonia, Margarita, Juan, María, Catalina, Salvador y Jaime.

Empezó a dar clase en Luis Vives de matemáticas en 1941 se pasó 40 años dando clase y en 1981 se jubiló. En 2003 empezó a competir como nadador, en Valladolid en un campeonato de España y durante ese periodo compitió en 15 competiciones de España, de las cuales, ganó 75 medallas de oro, 5 de plata y 3 de bronce, también ganó 30 trofeos, que de esos treinta trofeos había también diplomas y copas. Hizo el récord mundial de su categoría en 100m braza, en 200m braza, en 100m estilo, en 400m estilo, en 50m mariposa, en 100m mariposa, en 200m mariposa y en el año 2007 le dieron la placa de nadador completo, que es una placa cuando un nadador sabe nadar los cuatro estilos de natación.

Y todavía en el año 2012 sigue nadando y compitiendo con 87 años.

A mi me encanta que siga nadando porque además de ser sano, me gusta porque le pone de buen humor y también si hace mucho deporte a lo mejor vivirá más tiempo y a mí me gusta que nadie porque nos demuestra que si hacemos ejercicio pues será más sano para nosotros y nos pondrá de mejor humor.

Marta Piña

A mi me gustó la presencia del abuelo de Marta porque nos enseñó a que si queremos hacer algo nos tenemos que esforzar. Nos enseñó unos trofeos super guapos y unas medallas algunas más guapas que las demás.

Lo que más me gustó fue cuando estábamos esperando impacientes para ver quien era aquel hombre tan mayor y tan deportista.

Espero que la visita se pueda hacer otra vez porque a mi me encantó haber conocido al abuelo de Marta

Javier Zarco Bauzá

Varem demanar l'autògraf perquè ens pareixia com a "famós" perquè va fer witness world record de la seva edat. Mentre firmava en Manolo Piña li anàvem demanant coses a ,mès a mès, d'haver guanyat el premi anteriorment esmentat tenia més de 110 medallas, 15 copes i una placa de 4 estils que significa que sap nedar tots els estils de natació .

La va guanyar el 2007. Va ser una visita interessantíssima!

Mateo Ferrer

L'Excursió a Sóller

El dia 19 de març la classe de 3r de Diversificat vàrem anar a fer una visita a Sóller.

Vàrem quedar amb la professora Andrea a les 7:45 a l'estació del Tren de Sóller. A les 8:05 vàrem partir amb el tren tots. El viatge va durar uns 50 minuts i va ser molt divertit passar pels túnels.

En arribar a la plaça de Sóller vàrem veure l'església i el Banc de Sóller, que és d'estil modernista.

Després vàrem partir cap al Jardí Botànic de Sóller. Allà ens donaren una llibreta amb exercicis i els varem completar durant el recorregut de la visita.

La següent visita va ser al museu de Can Prunera. Va ser una casa habitada fins a l'any 2006 i ara és del Ferrocarril de Sóller. A la visita ens varen explicar que era un edifici d'estil modernista i que els sostres estan plens d'ornamentacions segons l'ús de l'habitació.

Finalment, a les 14:30 vàrem fer un pa amb oli tots junts a a un parc devora l'estació abans d'agafar el tren de tornada. L'excursió va ser molt divertida!

Marta Tomás Villalonga, 3r ESO Diversificat

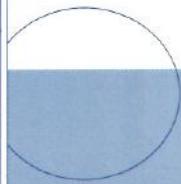

Visita tècnica a la central elèctrica de Cas Tresorer

A la visita tècnica de l'assignatura de Tecnologia a la central tèrmica de Cas Tresorer vàrem començar per posar-nos uns cascós de protecció i ens donaren unes targetes de visita. Varem anar avançant per les diferents zones de la central, primer ens varen explicar les coses més bàsiques, com el procés que es segueix des de la generació, transport i distribució de l'electricitat a la central, el combustible que s'utilitza a la central (principalment gas natural), el funcionament d'un bloc de la central tèrmica de cicle combinat, començant amb la transformació de l'energia i acabant a la caldera de recuperació (darrera part del bloc), els tipus de turbines a la central tèrmica de cicle combinat i totes les seves parts, el combustible que crema cadascuna... Després d'aquestes explicacions ens varen posar unes activitats que tractaven del que ens havien explicat i més tard vàrem continuar per les diverses instal·lacions de la central, per davant dels diversos tipus de motors, per les turbines, per els condensadors, per les naus de muntatge i acumulació de les peces i la maquinària de la central... i per acabar vàrem tornar els cascós i targetes de visita.

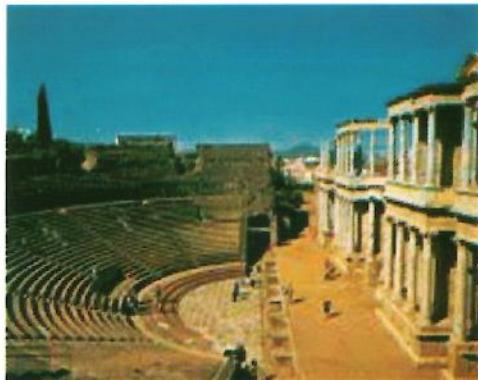
Daniel Rodríguez Pascual, 3r ESO E

Teatre Llatí

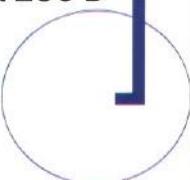
El passat 6 de març els alumnes que cursen l'opció de Lletres a 4t ESO B, varem assistir, juntament amb altres escoles, al Teatre Principal de Palma amb la intenció de veure l'obra Càsina, una activitat organitzada pel departament de Llatí. Càsina, de Plaute, és una comèdia romana que tracta sobre la lluita entre un pare i el seu fill per tal d'aconseguir l'amor d'una de les seves esclaves: Càsina, malgrat que aquesta no apareix en tota l'obra. Dita activitat va estar molt bé, ja que sempre és agradable realitzar activitats en altres llocs, no sempre a l'aula de classe. A més a més, ens va servir per veure com eren les comèdies romanes, prèviament explicades a classe, ja que dies abans d'assistir al teatre, varem fer una sèrie d'activitats relacionades amb l'obra. L'experiència va ser molt positiva, els alumnes varem gaudir moltíssim assistint a l'obra i és recomanable que aquesta activitat es continuï realitzant, perquè permet als alumnes de Llatí tenir un major contacte amb la cultura de l'època romana.

Telmo Cañedo i Maite Lozano, 4t ESO B

Concert de piano

Els passats 17 i 20 d'abril el Departament de Música del Cide va organitzar un Concert de Piano al Saló d'Actes, amb el títol de "Piano Hits", amb la proposta de fer un viatge a través de la història de la música que començava al Barroc i que arribava fins al s. XXI. S'escollien peces curtes de diferents compositors que fossin representatius. L'intèrpret va ser la pianista Svitlana Bens, concertista i professora del Conservatori de Lviv d'Ucraïna, i l'explicació del concert va anar a càrrec del professor de Música Àlvar Servera. S'escoltaren obres de Bach, Mozart, Beethoven, Schubert, Chopin, Schumann, Debussy, Kabalevsky, Scott Joplin i Coldplay, entre d'altres. Es varen aprofitar les noves tecnologies que ens permeteren projectar en vídeo les mans de la intèrpret mentre tocava i així tots poguérem apreciar auditivavament i visualment la dificultat de l'execució. Des del Departament de Música consideram que aquesta activitat va tenir un alt nivell d'acceptació i interès, incentivant i despertant la sensibilitat dels nostres alumnes cap al fet artístic en general i musical en concret.

Àlvar Servera

L'any de les cooperatives

Enguany se celebra l'any internacional de les cooperatives i des del Departament de Matemàtiques hem volgut treballar-ho dins classe, ja que el nostre col·legi és una cooperativa d'ensenyament. Per aquest motiu els alumnes de 4t ESO A han treballat, com a tema transversal, i dins el tema d'estadística, les característiques d'una cooperativa així com la realització de diferents tipus de gràfics mitjançant el full de càlcul. Aquí en teniu una mostra del treball fet.

- Què és una cooperativa? De quin tipus n'hi ha?*

Una cooperativa és una associació autònoma de persones que s'agrupen voluntàriament per satisfacer les seves necessitats i aspiracions econòmiques, socials i culturals comunes, mitjançant una empresa de propietat conjunta i de gestió democràtica.

Hi ha diversos tipus de cooperatives: agràries, de crèdit, d'ensenyament, sanitàries i mixtes.

- Quin és el nombre mínim de persones per formar una cooperativa?*

A les Illes Balears l'han de constituir un mínim de 3 persones.

- Com es prenen les decisions dins una cooperativa ?*

La cooperativa de treball és una empresa d'autogestió propietat dels socis treballadors. Els seus integrants estableixen una relació societaria entre ells i tenen llibertat per fixar el seu propi calendari laboral, retribució, permisos, vacances i excedències.

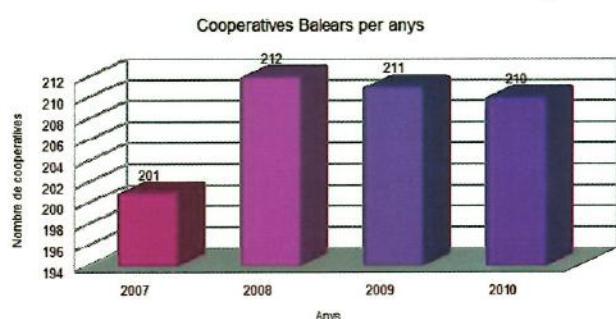
Tots els socis han d'aportar capital i treball a la cooperativa i els guanys i les pèrdues es reparteixen en funció del treball aportat a l'empresa i no del capital.

- Quins beneficis té una empresa cooperativa ?*

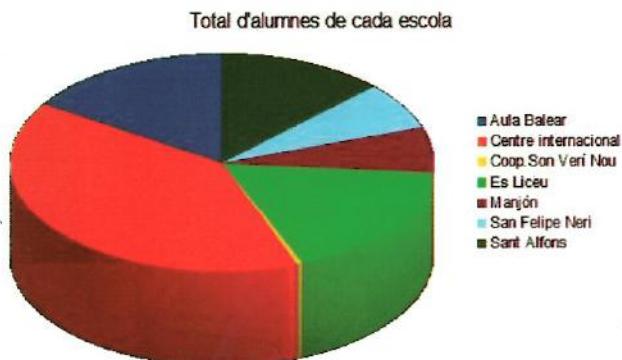
Les cooperatives de treball són empreses protegides fiscalment. Així, tenen avantatges, bonificacions i exempcions a diferents impostos com són l'Impost de Societats, l'Impost de Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats, l'Impost sobre Activitats Econòmiques i l'Impost sobre Béns Immobles.

Vet aquí unes taules i gràfics fets pels alumnes amb el full de càlcul:

Anys	Nre cooperatives Balears
2007	201
2008	212
2009	211
2010	210

Col·legis	Alumnes
Aula Balear	835
Centro internacional (CIDE)	2089
Coop. Son Verí Nou	25
Es liceu	912
Manjón	352
San Felipe Neri	365
Sant Alfons	671
Total	5249

Participació del CIDE a les proves Cangur

Dia 15 de març es va celebrar la 13ª edició de les Proves Cangur a les Illes Balears i com a tradició ja ben arrelada, el nostre centre hi va participar.

Les Proves Cangur són un concurs internacional de matemàtiques, que es realitza a tot el món (enguany hi han participat un total de 46 països) i consisteix en la resolució de qüestions matemàtiques d'una manera diferent i divertida.

Un total de cent trenta-cinc alumnes de l'escola, des de 3r d'ESO fins a 2n de Batxillerat, juntament amb altres centres, ompliren el Palma Arena i durant una hora i quart s'enfrontaren a un nou repte matemàtic.

Una vegada acabada la prova, els nostres alumnes renovaren les forces amb un berenar proporcionat per l'organització i es prepararen per afrontar la darrera batalla: una gimcana matemàtica. En grups de deu persones, s'uniren i resolgueren d'una manera, a vegades intuïtiva, a vegades amb molt d'encert, les darreres proves a les quals es sotmeteren: una sèrie de problemes d'estimació, lògica, geometria i aritmètica, a més d'una pregunta sobre el berenar i el nombre total de participants. I tant d'esforç valgué la pena, perquè el CIDE acabà segon a la gimcana. Cal remarcar que el total de centres participants a la gimcana a Palma s'aproximava a la trentena.

El Departament de Matemàtiques vol agrair molt sincerament la participació voluntària i implicació dels nostres alumnes a una prova d'aquestes dimensions i els anima a participar a la propera edició. Menció especial mereix l'alumne FILIP BUGAJSKI, el qual participà a les proves Cangur 2011, i obtingué la setena posició. La nostra més sincera enhorabona.

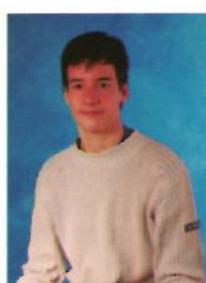
Entrevista a Pedro Riera, alumne de 4t d'ESO E i 3r classificat a les proves Cangur 2012

Què t'han semblat les proves Cangur?

La prova en si va estar bé tot i que no hi havia rellotge, cosa que em posà bastant nerviós. A part de la prova m'agradà trobar amics que no pensava veure ja que va haver-hi molta gent.

Les havies preparades? Com?

Sí, ja que com que l'any passat no vaig entendre bé algunes preguntes, pensava que m'aniria millor si en llegia algunes de proves anteriors, i així ho vaig fer.

Esperaves aquests resultats?

M'havia anat bé, però no esperava un resultat tan alt ja que no sabia quants de punts eren necessaris per estar entre els deu primers.

Què aconsellaries als alumnes per preparar les pròximes proves Cangur?

Crec que si mires un parell de problemes de proves d'altres anys i els intentes fer podràs veure el nivell de les preguntes i així estar millor preparat. També és bo concentrar-se, deixar les preguntes difícils per al final i llegir dues o tres vegades cada enunciat.

Redaccions

Benito Pérez Galdós

Nacido en Las Palmas de Gran Canaria en 1843 y fallecido en Madrid en el año 1920, Benito Pérez Galdós fue uno de los autores realistas más destacados del siglo XIX.

Tal y como se muestra en la fotografía, Benito parece ser un hombre tranquilo, de mente calmada. Tiene una postura acomodada, segura de sí misma y relajada. La manera como coloca sus ancianas manos representa tanto el afecto y la estima que sentía hacia su mascota como una cierta paciencia.

Las facciones de este autor realista consisten en unos ojos medio cerrados, signo de superioridad, una nariz recta, sin deformidades, un bigote cabibajo, símbolo de madurez y una boca con un aire pedante y pasivo.

En cuanto a su vestimenta, podemos apreciar el momento histórico de aquel entonces: boina de pana, gafas finas y redondas, abrigo largo y de capa caída y zapatos clásicos de tipo mocasín. Es decir, sigue un canon conservador y naturalista, al que Pérez Galdós añade un aire de superioridad y credulidad.

Carme Clara Berga Mayol, 4º ESO E

La vida, uno mismo

Allá sobre un veintiuno de marzo,
decidí salir de donde estaba;
inscribiome en una escuela apartada,
donde se sació mi instinto pardo.

Gracias a Dios que era laica,
de todas razas había
una ONG parecía
ni parecerse siguiera a la educación arcaica

Allá forje mi ideología
cuya problemas me ha traído
aunque muchas veces he caído
siempre me levanto con más energía

Suerte poca me ha acompañado,
muchas veces he sido vencido

pero aún así no me retiro,
intento ser un chico honrado.

Al inconformismo pertenezco,
siempre me indigno
y nunca me resigno,
nunca me rindo, oso lo perfecto.

He sido y soy un soñador
ingeniero y arquitecto
aunque no sé si por defecto
ahora oso en ser actor.

Joven soy y seré,
por delante toda una vida,
lo de atrás nunca se olvida,
de lo grandes quiero ser.

Andreu Fullana, 2º Bach. B

L'autèntica llibertat lingüística

Per començar crec que els canvis de govern mai haurien de suposar un canvi cultural i lingüístic. Quan a les illes ens toca, per lliure elecció, un govern socialista, el català té força, el podem utilitzar en tots els àmbits possibles, en canvi, quan arriben els de dretes, se solen suprimir totes aquelles llibertats: s'aniquilen els usos de la llengua pròpia de les illes.

La situació de la llengua catalana a les illes és contrària a la del Principat. Allà, el tema lingüístic és intocable, governi qui governi.

El número u de l'anticatalanisme, l'actual President de les Illes Balears, s'aferra a la llibertat constitucional per afavorir el castellanisme. I, és molt lloable l'actitud, no només dels catalanoparlants, sinó també dels del seu propi partit (la qual cosa, ens fa veure que la lingüística hauria de ser un tema independent de la ideología política).

Perquè una llengua sigui viva ha de ser present a tots els àmbits d'ús. Des de l'escola s'ha de lluitar per la llengua, el català no pot ser una simple assignatura, cal que sigui la llengua vehicular del centre. Així donam lloc a que els alumnes l'aprenguin com cal i després ells decideixin si la volen tenir present en la seva quotidianitat.

Així que, tota aquella gent que hagi estat d'acord amb el que he exposat, esper que sortís el passat diumenge 25 de març a la manifestació convocada per l'Obra Cultural Balear en contra de la nova política lingüística que discrimina el català.

Toni Rigo Font, 2n Batx. A

Viatge d'estudis. 4t d'ESO

Miércoles 21 de Marzo del 2012

Nos reunimos en el aeropuerto a las siete y media, hora a la que se veía en nuestros rostros el sueño, común a esa hora y tras haber pasado una noche de nervios esperando que llegase el momento de partir hacia Sevilla, y la emoción por emprender el que sería un fantástico viaje junto a nuestros compañeros y tutores.

Al llegar subimos a los autobuses y nos dirigimos al hotel en paralelo al Guadalquivir observando las calles y conocidas infraestructuras. Nada más llegar al Petit Palace Canalejas, un hotel situado en el centro de la ciudad y con maravillosas vistas a las calles centrales, y tras haber dejado nuestras pertenencias en las habitaciones, nos dirigimos al Cabildo, restaurante donde disfrutamos de apetecibles platos durante todos los días de nuestra estancia.

Después de la comida empezamos nuestro recorrido por la ciudad de Sevilla, visitando la catedral gótica más grande del mundo donde yace Colom, subiendo a la Giralda, recorriendo el importante y popular barrio de Santa Cruz donde pudimos conocer La Hostelería del Laurel donde Zorrilla escribió e ilustró parte de su obra, los diferentes pabellones de la expo del 92 y finalmente la Plaza España y el parque de María Luisa donde recitamos diversos versos del famoso poeta Gustavo Adolfo Bécquer para rendirle homenaje ante su estatua.

Declamaron Gemma Moyá, Natalia Merchán, Adrián Schinke, Rodrigo Saiz, Ricardo Juárez, Marta Navarro y Laura Villar. Más tarde, tras haber tenido un tiempo para descansar y pasear, nos dirigimos al restaurante a cenar y después a dar una vuelta por las plazas de Sevilla. Finalmente, regresamos al hotel donde tras pasar un tiempo juntos en las distintas habitaciones, nos metimos en nuestras camas pensando en todo lo que nos esperaba al día siguiente en esa maravillosa ciudad en la que nos encontrábamos.

Jueves 22 de Marzo del 2012

El teléfono de las habitaciones sonó a las siete de la mañana en el hotel, llamando a todos los alumnos y profesores a un nuevo día para recorrer la alegre ciudad de Sevilla, donde el Sol las desgarradas nubes de fuego y oro vestía y el aire en su regazo llevaba un perfume de azahar, creando un ambiente artístico tal y como expresaba Bécquer en sus versos.

Jueves 22 de Marzo del 2012

1

El desayuno del hotel fue dulce y variado para nuestros paladares, habiendo desde zumo de naranja natural recién exprimido hasta bollería industrial de toda clase. Tras el abundante desayuno nos dirigimos en autobús a la maravillosamente conservada ciudad de Itálica, construida bajo los cimientos del actual pueblo de Santiponce. Al llegar los diferentes grupos del curso nos dividimos para visitar Cuotidiana Vitae un grupo y los restos de Itálica el otro grupo.

En Cuotidiana Vitae pudimos observar representaciones tanto de la vida pública (mercado, taberna, termas, etc.) como de la privada (cubiculum, tricliniums, cocina, etc.) de los romanos que vivían en la ciudad. Más tarde en Itálica pudimos ver los restos de la ciudad real y identificamos todo lo que nos había mostrado anteriormente aparte del tercer anfiteatro más grande del mundo. Tras haber contemplado la asombrosa ciudad nos subimos a los autobuses y nos dirigimos al restaurante para recobrar fuerzas y seguir con el exhaustivo día por Sevilla.

Sobre las tres, después de comer, nos dirigimos a uno de los pocos ríos naveables de Sevilla, el Guadalquivir. En el río nos esperaba un barco que nos llevó a hacer un recorrido por las tranquilas aguas del famoso río sevillano. Durante el recorrido observamos diferentes monumentos como la Torre del Oro, el Palacio de San Telmo, la Iglesia de Santa Ana y la Torre de Pelli. Después de la expedición nos dirigimos al barrio de Triana donde disfrutamos de una hora de compras y de las impresionantes tapas sevillanas.

Después de cenar, sobre las diez, llegamos al hotel agotados tras un duro pero entretenido día caminando por las calles de Sevilla y estuvimos hablando en las diferentes habitaciones. A las doce en punto cada uno de los alumnos estaba en su habitación ya listo para descansar y dejar que sus sueños fluyesen como un río en sus mentes, finalizando así el segundo día y embarcándonos en la última noche en una ciudad llena de todo tipo de arte y cultura.

Viernes 23 de Marzo del 2012

El teléfono vuelve a sonar a las siete de la mañana interrumpiendo los sueños de todos los participantes en el viaje para que se preparen para un último día por la ciudad andaluza, pero muchos de ellos están tan metidos en sus fantasías que no lo escuchan sonar. Aquellos que han conseguido con gran voluntad levantarse de la cama van llamando a las puertas de los que aún duermen para ayudarles a superar su pereza y salir de entre las sábanas. A pesar de esto, algunos llegan tarde a desayunar, pero el retraso es tan solo de cinco o diez minutos.

Tras un dulce desayuno recogimos todo nuestro equipaje y lo dejamos en una de las habitaciones del hotel para andar libremente por la ciudad sin tener que preocuparse por las maletas. Durante dos horas caminamos libremente por las calles comprando recuerdos y haciendo fotos para recordar con cariño todos los rincones de la asombrosa ciudad, a pesar de que nos quedaron muchos de ellos por explorar. A las doce todo el mundo estaba en frente del restaurante comentando por donde nos habíamos perdido, que maravillas habíamos encontrado y enseñándonos todo lo que habíamos podido captar con las lentes de nuestras cámaras.

Tras la última comida nos dirigimos al hotel donde recogimos todas nuestras maletas y desde donde partimos en autobús hacia el aeropuerto para coger nuestro avión. En el aeropuerto, tras haber superado algunos problemas informáticos, todos estábamos nerviosos por la vuelta a la rutina tras un corto respiro en una ciudad llena de alegría y entusiasmo. Al llegar a Palma de Mallorca todos los familiares de los asistentes al viaje se encontraban allí esperando impacientemente y poco a poco los alumnos nos fuimos despidiendo de la que había sido nuestra familia durante los últimos tres días y volviendo a casa con nuestros familiares para relatarles todas las experiencias vividas en ese corto tiempo de separación.

Porque a pesar de ser un corto viaje, fue muy intenso y enriquecedor tanto desde el punto de vista personal como cultural.

Laura Villar y Marta Navarro, 4º ESO D

Karaoke 3º de ESO

Fue la primera vez que se hacía algo así en el Festival de primavera. Este año, aparte de los puestos con juguetes, la tómbola, juegos y actuaciones, en el teatro del colegio se celebró un pequeño karaoke en el que la gente se divirtió cantando.

La propuesta, que fue llevada a cabo por alumnos y profesores de tercero de ESO, duró más de una hora y contó con un notable éxito, tanto de participación como de público.

Una vez visto el éxito de este año, pienso que el próximo año deberíamos repetirlo, con todavía más participantes y actuaciones.

Alejandro Castellón Mayans, 3º ESO E

Alberto Peña y Pau Prats no dudaron en mostrar, micro en mano, sus habilidades frente a Miguel Ángel Estévez y Alejandro Caste-Castellón.

Lluisa Ferrer y Gloria Espases compitieron contra Andrea García y Alba Ordóñez.

El público asistente llenó buena parte del teatro

Aunque algunas de las actuaciones tuvieron una calidad musical claramente mejorable, el ambiente que se vivió a lo largo de la jornada hizo que los asistentes al acto se fueran con un buen sabor de boca.

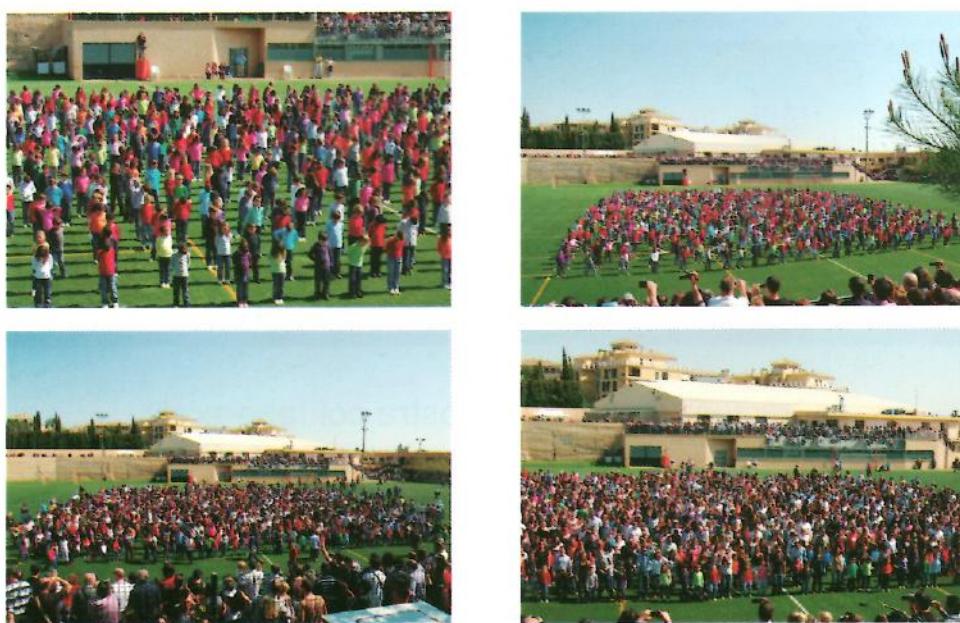
Festa de primavera

El dia 31 de març varem celebrar la festa del nostre col·legi amb molts de canvis i amb molta més participació que altres anys. El temps ens accompanyà. El dia començà amb l'actuació dels més petits, els nostres alumnes d'Educació Infantil.

En acabar les actuacions ens vérem tots al camp de gespa, on l'equip de professors d'Educació Primària decidiren fer un canvi radical: un únic ball on tots els alumnes dels tres cicles participaren plegats, aprofitant que enguany és l'any internacional del cooperativisme.

Després varem poder gaudir del flashmob amb tots els pares. Fou un èxit ens ho varem passar super bé i els nostres fills varen disfrutar.

Mentrestant hi havia diverses activitats: passejada en ponies, castells inflables, taller de pintura d'infants (per al projecte solidari de l'escola), venda de pastissos i altres organitzats pels al·lots de 1r d'ESO juntament amb els seus tutors, pel viatge d'estudis de segon.

Una exposició que enguany es feia sobre els treballs cooperatius que han realitzat diferents grups d'infantil i primària.

Els més grans varen gaudir d'una actuació al teatre organitzada pels de 4t d'ESO i un karaoke que el varen dur a terme al·lots de tercer d'ESO.

I per finalitzar una fantàstica paella feta pel nostre cuiner Toni i organitzada pels al·lots de primer de Batxillerat i els seus professors per al viatge d'estudis de segon. En fi, varem tenir un dia complet i molt bo.

Gràcies a tots per la vostra col·laboració!

Marga Riera

Visita al LADAT

Dia 17 d'abril, els alumnes de 1r de Batxillerat que cursam l'optativa d'informàtica i CAUD varem anar a visitar el LADAT, què és la unitat d'animació i tecnologies audiovisuals de la UIB.

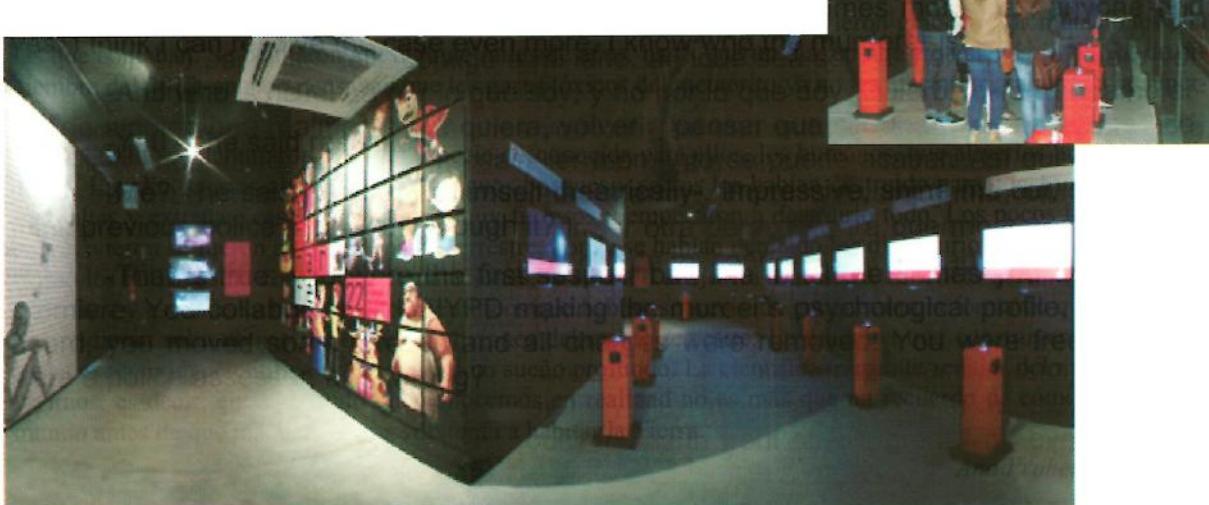
Una vegada allà, el primer que varem fer va ser veure un vídeo que mostrava fragments dels curtmetratges que s'havien fet a LADAT com a projecte de fi de curs pels estudiants, a més d'una explicació de la història dels inicis i evolució de l'animació.

Després varem començar amb tota una sèrie d'activitats. La primera d'elles va ser el taller de Stop Motion, tècnica d'animació que consisteix a simular el moviment d'objectes fixes fent servir fotografies. Aquest sistema consisteix a crear uns personatges a escala, col·locar-los en un entorn també a escala i anar movent el personatge. A cada moviment, es fa una foto. Una vegada fetes totes les fotos, es posen totes juntes, es passen a una velocitat determinada i dóna la sensació que el personatge es mou.

Per aprendre a utilitzar aquest sistema, ens varen donar una superfície blanca i negra amb tres cercles negres que eren les diferents posicions d'una bolla. Varem fer tres activitats. Les dues primeres eren guiades, així ens ensenyaven com utilitzar el programa per fer les fotos i com col·locar les tres posicions de la bolla perquè el moviment fos fluid. L'activitat final era lliure, cada grup havia d'inventar-se un curt amb aquell fons i la bolla, a més de poder utilitzar qualsevol altre objecte per crear nous personatges. Varen sortir animacions molt divertides!

En acabar aquesta activitat, i després d'un descans, varem passar a la següent activitat, que va ser una visita guiada pel museu *Animar.te*. Dins aquest museu ens mostraren les diferents passes que s'han de fer per poder arribar a crear un vídeo d'animació, ja sigui en 2D o 3D, incloent tant el disseny de personatges com el modelatge per ordinador.

Després vàrem accedir a la sala de croma, consistent en una sala verda en la qual projecten el fons que vulguin fer servir, substituint un fons per un altre fent servir equips especialitzats. D'aquesta forma, tot allò que sigui de color verd es convertirà en el fons que es desitgi. És una tècnica molt usada en escenes en què es vol crear un escenari del qual no es pot disposar, ja sigui per evitar el desplaçament o, en molts de casos, perquè no existeix.

1

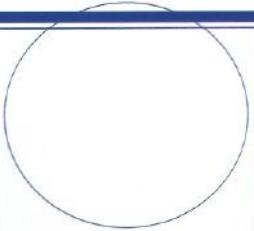
Finalment, projectaren el curtmetratge Ella, nominat als darrers premis Goya, una història ambientada a la ciutat de Nova York i a la murada de Palma, amb la catedral de fons i amb el tema *My girl* com a banda sonora.

Va ser una visita interessant i divertida, i la mostra més clara és que les 4 hores de durada ens varen passar volant!

Ana Serantes, 1r Batx

[Batxillerat Artístic. Assignatura de volum.

En general, els escultors tendeixen a picar la pedra, l'argila, o el metall. Però no sempre. En ocasions, els seus materials de treball són d'altres ben diferents: plàstic, aire, cordes o globus... Així i tot, ells es consideren escultors.

Jason Hackenwerth és un artista nord-americà que crea, amb globus, criatures estranyes: insectes, flors..., i imprimeix a les seves un caràcter lúdic i divertit. Hackenwerth s'inspira en els regnes vegetal i animal, "combinant l'espiritualitat i la sexualitat". En la seva obra podem trobar des de grans flors confeccionades amb cents de globus inflats, fins a conjunts escultòrics formats per actors que es converteixen en cucs gegants de plàstic, plantes carnívores o complexos éssers d'una altra galàxia. L'artista planteja la seva obra com a una gran metàfora de la vida: les obres, de la mateixa manera que els éssers vius, van redundint-se a mesura que tornen vells. Els éssers vius, van minvant amb l'edat.

La proposta de treball era la següent:

Havien d'utilitzar tècniques bàsiques de construcció amb un material que en principi només es relaciona amb l'apartat lúdic com els globus. També, havien de treballar en grup en la selecció, realització, construcció i conclusions finals d'una obra basada en l'obra d'aquest artista americà i les seves formes orgàniques.

Els primers globus estaven fets de bufeta animal. El globus modern el va inventar Michael Faraday en els primers anys del segle XIX, però la producció en massa no es va produir fins a la dècada de 1930. Un globus és un recipient de material flexible ple d'oxigen, freqüentment utilitzat com a joguina per als nens. Els globus moderns es fabriquen amb materials com són la goma, el làtex, o el niló podent adoptar formes diverses en manipular-los.

En grups de tres alumnes, han hagut de treballar amb globus de diferents grandàries i colors, però abans han hagut de dissenyar la criatura. Han fet esbossos a llapis, anotacions, escrivint les idees. Han d'afegit els colors que hauria de tenir. S'han hagut d'imaginar i calcular la grandària dels globus. Com els havien de lligar... Al final, entre tots els companys i triant la idea definitiva han aparegut al Hall de l'escola les següents criatures:

Aquí teniu un petit recull fotogràfic d'aquest treball en grup...

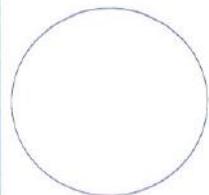

Abans de començar a construir el projecte final calia que es familiaritzassin una mica amb el treball amb globus. En aquesta web: www.globoflexia.net, on varen trobar vídeos explicatius per aprendre a manipular els diferents tipus de globus.

Els objectius d'aquesta proposta de treball a l'assignatura de Volum de 1r de Batxillerat eren:

Conèixer altres maneres i materials de construir formes volumètriques. Aplicació de la tècnica de l'assemblatge amb globus per tal de representar una figura. La realització per escrit d'una descripció formal de l'escultura creada. També, el treball coordinat i en grup i la promoció del treball cooperatiu.

All road lead to Rome

Last winter I went to Rome with my classmates. It was a great holiday. Our tour guide showed us around the city, and we spent a lot of time at the famous place like the Colosseum and the Trevi Fountain. At the airport, an incredible thing happened. We met Real Madrid basketball team!

My idol, Rudy Fernandez, I did not recognize him at first, as he was wearing dark coat and scarf. Luckily, he turned face and saw us. Before I could say anything, my friends ran up to him and asked for his autograph!

He was really friendly and we took a beautiful photo together.

Afterwards, I felt amazed and a bit shocked too. He is my favourite basketball player and I am used to watching his competition every week.. I have fallen in love with his jumping and dunking.

The first day in Rome, we went to the Trevi Fountain.

No trip to Rome would be complete without the ritualistic act of throwing a coin into the vivid blue water of the city's most exuberant fountain, The Trevi Fountain. Doing so is said to ensure your return to Rome, and it certainly seems to have worked for me so far..

There is always swarming with tourists, at the first night, we really have a good time there. I ate some famous ice cream and the best traditional pizza... Of course, I have thrown more than three coins....

The Colosseum it would be difficult to miss Rome's most famous landmark, one of the 7 wonders of the world which is centrally located and not exactly hidden away. On the second day, We have visited the Colosseum. I can recall many times seeing it on tv and always saying it would be so cool to go and actually be there and touch it.

When you emerge into the interior of the Colosseum, you will finally appreciate the awesome size of this building. It isn't really evident from outside.

What surprised me most with the Flavian amphitheater is that this huge construction with a circumference of about 540 m and 50 m high was built within a period of only six years.

If you like art, the Vatican Museum is a good place, there is one of the world's most important collections of antiquities, we spent one day there..

I will never forget it, Rome, beautiful city and friendly people

I am looking forward to going back to Rome again....

Sun Yilun, 2n Batx. C

[Don't be scared... to the future]

Hi ! We are Neus and Carme, we are studying 2nd "Bachillerato". We have decided to ask some questions to our classmates about their future.

Hello, my name is Víctor. I want to be a fireman, because I want a physical and exciting job. Afterwards I will be able to help people.

I think 2nd "Bachillerato" is so hard but I am sure I will pass it in June. If only lived a lot of overwhelming experiences in the future.

Hi, I am Martina ! I have decided to study Marine Biologic, because I love the sea and animals. Moreover when I am in the middle of the sea it is the time when I feel really good. My biggest objective is to finish my grade.

Hi people ! My name is Alberto Riera. When I am old I want to be a Real Madrid's coach, because football is my passion. I think 2nd "Bachillerato" is very difficult, but if you study a lot you will pass it easily !! (no, it is a joke).

So when I finish this course I want to go to university to study "INEF".

I am Germán and I am not able to decide what I want to be in the future. When I was a child I wanted to become an architect but now I am not very sure about it, nevertheless I want to devote myself to teaching.

"Bachillerato" is very difficult, for this reason I am working very hard.

In the future, I hope to have happiness, health and work. I expect myself to be a retired professor, with a nice wife and a lot grandchildren.

Hello dears ! I wish I were a doctor. But I know it is a very difficult grade, so I will access to university by a higher degree of laboratory technique. In this way, I will feel useful and able to help people. Biological Bachillerato is very demanding but I am doing a big effort. My family expect that I will be able to get it and I don't want to disappoint them.

We only can say to our friends :

Good luck!!!

Concurs postals nadalenques

Enguany el concurs de postals nadalenques que es va realitzar abans de Nadal es va presentar per als alumnes de Batxillerat i FP.

Els alumnes guanyadors foren alumnes que estan cursant segon de Batxillerat artístic i un alumne de Gestió Administrativa. Aquí teniu les quatre postals guanyadores.

Sandra Trojanowska

Maria José Personat

Sete Servera

Miguel Ángel Tuñon

Visita a Orizonia

Els alumnes de Gestió Administrativa varen anar al Parc Bit a visitar Orizonia. És una empresa que té diverses recepcions a moltes parts del món. Ens van ensenyar el mecanisme de funcionament de l'empresa, el seu organigrama,...amb uns vídeos molt explicatius i molt polits, ens va agradar molt a tots.

La ponent era molt divertida i això feia que prestassim més atenció. Ens va ensenyar les diverses seccions de l'empresa. Hi havia dos grans departaments: el dels informàtics, i el dels administratius com nosaltres.

Després de visitar tota l'empresa, ens varen dur a la cafeteria i ens varen convidar a berenar i varen seguir comentant de tot un poc.

Després de la visita a Orizonia varen visitar un poc més el Parc Bit. Va ser una sortida molt interessant ja que és el que volem ser tots nosaltres en un futur, administratius.

Marga Riera

English cinema

Sherlock Holmes: A Game of Shadows

It is always funny to go out with classmates and teachers, especially in Bachillerato where we have just a school day. Someone think outings are just a day far from school, but as I am concerned, English cinema outings are a great way to end classes before Easter holidays because we can relax in our last day after the exams' week. Some people say films we have seen are not so good, but from my point of view, all of them have been great, specially this year's one: *Sherlock*

Holmes: A Game of Shadows. It is an action, mystery and comedy cocktail which can not leave you half-hearted.

A new Holmes, played by a perfect Robert Downey Jr, (one of nowadays most valued actor playing *Ironman* and the new one *The Avengers*) mix the serious face of the famous Doyle's character with a new and comical side which has changed the classical detective's idea. He is always accompanied by a young Doctor Watson by Jude Law (*Enemy at the gates*, *All the king's men*) who represents the good boy side against the crazy Downey's character. The new vision of Conan Doyle's books made in the first film is even better in the second one. Here we can see the fight between Holmes and his archenemy Moriarty, played by an unknown Jared Harris (*The curious case of Benjamin Button*, *Ocean's Twelve*), in a catching Game of Shadows write by Mulroney brothers. Its director, Guy Ritchie, who repeats in this second one, has achieved a perfect atmosphere and esthetical which are not easy in a film like this. He mixes European conspiracies with really worked action scenes (maybe so much of them) and humour moments, sometimes helped by Holmes' brother Mycroft played by Stephen Fry, who makes you laugh with just a few appearances. Noomi Rapace (*Millennium*) and Rachel McAdams (*The notebook*) top a star cast.

The film catches you until the end with a very interesting plot and a memorable end (or not) where all details are much important than you can think or even see (much of them are ignored the first time you watch it). They are all complained masterfully at the end just before the final scene making you understand all.

This movie is a real chess game thought by brilliant writers, played by two incredible main characters helped by a right cast and by a director without whom it would not have been possible. A truth Game of Shadows they play against a public that the only thing we can do is open our mouths in front of this great film, even more in V.O.S version.

Germán Bosch Domingo, 2n Batx. C

Concurs literari de castellà

Ganador 1º ESO

Ser diferente

Había una vez, en algún rincón de este mundo, una persona especial y única a la que desde pequeña no le gustaba su forma de ser.

Cada día pensaba que era rara. En el colegio sufría abuso escolar y no tenía amigos aparte de tres personas que no iban a su cole y en las que siempre pudo confiar. A ella le gustaba escribir un diario y en un pequeño blog. En ellos escribía cosas sobre lo que le pasaba cada día y sobre las personas y la vida desde otros puntos de vista. Pero lo que ella no sabía era que tenía una gran capacidad para escribir y para ayudar a personas como ella que tenían la autoestima muy baja.

Cada día escribía algo nuevo y cada vez tenía más y más visitas en su blog. Despues de un tiempo, la gente empezó a escribir comentarios diciendo que era una gran influencia para ellos y que entendían cómo se sentía.

En unos años saltó a la fama y acabo escribiendo un libro sobre las personas. Desde esos días se dio cuenta de que no era rara y de que había muchísimas personas pasando por los mismos problemas.

Cuando se hizo mayor, un famoso escritor hizo una película inspirada en ella.

Y así es como una niña "rara" acabó convirtiéndose en una adorada y respetada escritora.

Mihaela Badanau , 1º ESO E

Ganadora 2º ESO
Poesia.

Al instante empecé a escribir,
me esforcé al máximo sin saber que decir.

El bolígrafo de mis dedos se escurría,
aunque yo respiraba hondo y seguía.
Palabra tras palabra, yo, inspirada escribía
sin descanso
para llegar a lo que sería un buen relato,
aunque no todo salió como yo quería,
pues en vez de hacer una historia de gran
entusiasmo y alegría
escribí una autentica poesía.

Empecé a dudar de mi talento innato,
para escribir grandes relatos
y me adentré en el mundo de la poesía
donde me sentía muy a gusto, entre líneas.

Cada día nuevas poesías escribía
ya fueran de tristeza o de alegría.

Mi mundo era escribir rimas,
se mirara por donde se mirara
yo siempre sería la misma
y mi corazón una gran rima.

Clàudia Quetglas, 2º ESO D

*Ganadora 2º ESO
Al final del túnel*

El policía efectuaba su ronda por la avenida con paso firme, sin ningún temor, iba pisando fuerte. Allí, un pasillo se abría para dejarle paso entre la multitud. Fue entonces cuando oyó unos gritos a través de la puerta de una tienda de carillones y relojes da pared de madera, que daban una aire siniestro al la noche, donde algo parecía no ir del todo bien. Así que decidió entrar en la tienda.

Allí dentro no vio nada raro, tampoco escuchó ningún sonido inquietante y salió puesto que pensaba que podrían haber sido alucinaciones suyas. Pero, una vez fuera, volvió a escuchar los gritos con la seguridad de que procedían del interior de la tienda. Decidido, volvió a entrar. Esta vez, vio algo que antes le pasó desapercibido: una pequeña puerta vieja de madera, situada justo detrás del mostrador, desde la que parecía que provenían los gritos. A pesar de que era muy estrecha y le producía cierta inseguridad, la intriga le superó y se animó a cruzarla. Al otro lado, se encontró con unas escaleras de piedra con pendiente muy pronunciada y a medida que las bajaba la oscuridad aumentaba. Al llegar al final de las mismas, el policía, que ya no estaba tan seguro de sí mismo como antes, encendió la linterna y agarró fuertemente la pistola que llevaba sujetada al cinturón. Continuaba su camino por aquel túnel tan largo que parecía interminable, mientras se preguntaba qué misterios encontraría al final del mismo. Empezaban a temblarle las piernas a medida que avanzaba en dirección a los gritos, que cada vez sonaban más fuertes y aterradores. A lo lejos divisó un rayo de luz, que contrastaba con la oscuridad del túnel, y le produjo una gran tranquilidad puesto que podría ser su salvación. Al llegar a aquel punto deslumbrante, descubrió con sorpresa una gran sala en la que una multitud de personas bailaban y cantaban al son de la música: era una fiesta. Hubo una persona que le llamó la atención, era una chica, se presentaron y empezaron un baile que no acabaría hasta el amanecer.

Pero ahora, el policía seguía haciéndose dos preguntas: ¿Por qué celebraban aquella fiesta? Y lo más curioso, ¿Por qué allí?

Maria Vives Jiménez, 2º ESO D

*Ganador 3º ESO
Cicatrices en un papel*

Estoy escribiendo un libro en el que no he puesto portada, pues no me parece bien protegerlo si él no se sabe defender. No tiene índice, puesto que no me gusta enumerar las historias, tampoco tiene dedicatoria ya que no es para nadie, sólo para explicar esta historia al viento. Aquí cuento los errores que he cometido, así puedo escribir mucho más que si pusiese lo que he hecho bien. Relato las tonterías por las que me desgarré el corazón con un alambre de espino simplemente porque creía en eso, y eso no existía. Creí que con esfuerzo todo era posible y vi que sólo es posible si otros te dejan. Pensé que me atrevería a mirar el foco que me apuntaba, al menos a poderle contestar, aunque lo que dijese no tuviera ningún sentido.

Pero no pude y me encontré que, cuando pude mirar, ya no había luz, si es que alguna vez la hubo...

Intenté cambiar mi piel para deshacerme de las quemaduras que me provoqué con el fuego de mi impotencia al ver esa luz apagada. Actualmente tengo una piel nueva, aunque ahora simplemente no noto ni el frío ni el calor, sólo noto las cicatrices que dejé un día pensando en que se curarían. Me doy cuenta de que las cicatrices provocadas por la cobardía y la estupidez no se curan, sólo aprendes a vivir con ellas. Aunque, después de todo eso, puedo decir que he hecho una cosa bien: poder admitirlo y decir que me arrepiento de ello y que simplemente coseré esas cicatrices, las plasmaré en una hoja y no las volveré a abrir nunca más...

Toni Caimari, 3º ESO B

*Ganador 4º ESO
El castillo de los sueños*

Es un momento único. Me alzo y vuelo sobre nubes diversas, dulces y blandas estampadas en el cielo azul, dejando atrás mis miedos y donde los temores no me pueden alcanzar. Me siento el rey del mundo, el rey de un ejército de jóvenes soldados que avanza por el enorme patio de mi castillo de los sueños. Este es un palacio majestuoso, más o menos bello y firme, que resguarda a mis amigos las ocho horas que el destino nos une y en que ahora nos vuelve a separar hasta mañana de nuevo a las nueve. Soy niño. En estos instantes, tengo el cuerpo pegado al mundo, lo que más quiero, pero la mente viviendo una aventura en que yo soy el rey y la realidad, mi imperio... Soy como dios pero en niño; estoy despierto en un sueño.

Saliendo de mi fantástica irrealidad infantil, me encuentro en un cuerpecito inquieto y aventureño (tal y como somos todos los niños), a los hombros de mi padre despidiéndome de mis amigos en la salida del colegio, un colegio que en esos tiempos era algo divertido, para jugar y reír, para disfrutar. Esto es lo bueno de ser niño: la inocencia y la creatividad me permiten imaginar cosas que la simple realidad impide o critica; pero no es mi inocencia la que me permite soñar, sino la voluntad. Mi mente es libre. Mi mente es un castillo de los sueños.

Hoy, durante esta salida de clase, mi castillo de los sueños ha convertido el colegio en un palacio y a mí en el rey que lo habita, pero quizás mañana este sea un barco y yo un temido pirata; o quizás sea una selva y yo un león... pero siempre este será mi sueño y yo el soñador.

Lluís Cuenca Sastre, 4º ESO C

*Ganadora 1º Bach.
Los locos son los verdaderamente cierdos*

¿Quién establece los límites de la normalidad? ¿Quién define las fronteras entre un loco y un cuerdo? ¿Quién profetiza que sufrir de locura es malo y ser prudente lo mejor? Los locos somos aquellos que alzamos la voz por encima de los ensordecedores gritos del silencio. Los locos somos aquellos que nos ponemos de pie, aunque el resto permanezca sentado. Los locos somos aquellos que decimos lo que pensamos cuando los demás tan solo piensan sin decir. Los locos somos aquellos que disfrutamos siendo distintos alrededor de gente demasiado común. Los locos somos aquellos que no recorremos el mismo sendero que un día otros pies pisaron, ya que no siempre ir hacia delante es sinónimo de progreso. ¡Los locos somos aquellos que nos atrevemos a serlo en un hipotético mundo de gente sensata! La esencia del ser cuerdo, como yo, como tú o como él, habita permanentemente en un aparente loco. Y como pronunció una vez un escritor británico: "loco es el hombre que lo ha perdido todo, menos la razón". Por tanto, recuerda: si te consideran como "solo un loco", tú "simplemente sonríe", porque ellos "sencillamente, no entienden".

Diletta S. Monzani Sabater, 1º de Bachillerato A

*Ganador 2º Bach.
Mi musa enferma*

Cuando reina el ocaso, unos se marchitan, otros florecen y van a reunirse en el Club de los poetas muertos. Las estrellas sonríen y el vandalismo callejero campa a sus anchas dando mérito a los usurpadores del escándalo. Por la noche se extiende un manto de terciopelo negro, las botellas se vacían, el poeta encuentra sentido a su existencia y el viento es viento. Por la noche te sientes libre, el reloj no avanza y la cabeza encuentra un atisbo de claridad en esa ciénaga mental. Puedes ser quien tú quieras. En la oscuridad, las formas leves son definidas, las ideas efímeras tienen peso dentro del círculo vicioso de la ignorancia. Los labios son rojos, los ojos profundos, el mar tiene fondo y mi vaso de ginebra no envenena. Por la noche siempre me acompañas, de mil formas y mil colores, abrazándome en susurros, hablándome en besos... Por la noche haces que salga con los muertos. Por la noche, eres mi musa enferma.

Adrián Quevedo Márquez., 2º de Bachillerato B

*Participante
Nunca sola*

Siempre aquí los días son muy tristes
el cielo llora y la lluvia persiste
los árboles están quietos
y parecen estar muertos.

Desde hace tiempo no soy feliz
incluso a veces, deseo morir
vivo sola y muy aburrida
sin ganas de vivir la vida.

Un día paseando por un estrecho camino
me encontré un precioso minino
con ojos negros como el carbón
y lo cogí con mucha ilusión.

A mi casa me lo llevé
lo duché y Didón lo llamé
luego le di de comer
y en una camita lo acosté.
Los días tan nublados y lluviosos
me deprimían como a los sosos
pero aquel gatito me había demostrado
que aunque todo parezca muy malo
siempre hay algo que te hará reír
y devolverte las ganas de vivir.

Me había dado una lección ese pequeño animal
que jamás en mi vida voy a olvidar
gracias por todo Didón
¡¡¡ Sabes que te quiero mogollón !!!

Lidia García Herreros, 2º ESO D

*Participante
Poema*

Cada vez que te veía
A tú lado yo quería estar
Riendo cada día
O llorando sin parar
Lo que de ti querría
I también desearía
No perderte algún día
A tú lado yo siempre estaría

Gracias por ser como eres
A una estrella te pareces
Raro será que no te deseé
Como tú te mereces
I cada día que pase verás
A tú lado siempre voy a estar

Christian del Río de Sousa, 2º ESO A

*Participante
Todo es posible*

Todo el mundo cree que los dinosaurios murieron a causa de un meteorito, pero ahora os voy a contar la verdadera historia de la supervivencia en la Tierra.

En realidad, el meteorito soltó unos gases tóxicos en el aire, que además de hacerlo irrespirable, hizo que los dinosaurios mutaran. Por este motivo, se fueron a vivir al manto terrestre, que aunque en realidad no está lleno de lava contaba con unas duras condiciones a las cuales sobrevivieron gracias a las mutaciones con las que contaban. Se ocultaron allí durante miles de años, hasta que un día, en nuestro calendario día 21 de diciembre del 2012, cuando pensaban que los gases tóxicos del meteorito ya no les afectarían, salieron a la superficie.

Allí se encontraron con una especie desconocida para ellos, los humanos, que al verlos huían aterrizados. Los dinosaurios al ver que sus antiguos bosques y selvas los habían destruido para construir unas cosas muy altas y extrañas, casas, se pusieron muy furiosos y empezaron a destruirlo todo. Los pocos humanos que sobrevivieron se fueron a vivir al manto terrestre, donde se habían ocultado los dinosaurios miles de años atrás. Como los humanos no contaban con mutaciones, la vida allí abajo era imposible. Entonces decidieron subir a la superficie y esconderse hasta que los científicos que habían sobrevivido encontraran la forma de que los humanos pudieran sobrevivir a las duras condiciones del manto terrestre. La máquina que construyeron hacia que todos excepto una científica estuvieran en un sueño profundo. La científica transmite señales del mundo en que vivimos, es decir, que el mundo que conocemos en realidad no es más que un recuerdo de cómo era nuestro mundo antes de que los dinosaurios volvieran a habitar la Tierra.

Ana Prohens, 2º ESO A

*Participante
Tras la puerta*

Era un día lluvioso. Manuel, un niño de catorce años estaba en su casa hablando con sus amigos por el ordenador. De repente, por su ventana, entró un papelito, a causa del viento que hacía. Manuel se levantó de la silla, lo cogió y lo leyó. Ponía que mirase debajo de la maceta de amapolas que tenía en su jardín. Se quedó muy extrañado, pero aun así, cogió su abrigo y su paraguas y fue al sitio donde le había indicado la nota. Al llegar allí. Levantó la maceta y encontró una llave.

Durante días, le fueron llegando mensajes por el ordenador dándole instrucciones. Manuel hizo lo que los mensajes le decían. El último que le llegó le ponía que cogiese aquella llave que había encontrado y que abriera la puerta de su baño. Al abrirla, se vio en un mundo totalmente distinto al que vivía. Se había trasladado al futuro.

Se encontraba en medio de una calle que desconocía. Todo estaba completamente solitario y silencioso. Las casas, los edificios, los establecimientos, ... todo estaba destruido, incluso la vegetación. Manuel, muy tembloroso, fue recorriendo calle por calle, pero seguía habiendo el mismo paisaje que antes. No encontraba a nadie, ni vivo ni muerto.

Estaba muerto de miedo, quería volver al presente, pero no sabía como. Mientras caminaba, se iba preguntando qué había podido pasar para que el mundo quedara destruido de tal manera.

En realidad, lo que había sucedido era lo siguiente: Un día, todos los ordenadores se volvieron locos, y empezó a desaparecer mucha gente. A momentos, la tierra temblaba, pero nadie sabía por qué. Eran unos extraterrestres de Marte, que al llegar a la Tierra, controlaron los ordenadores y secuestraron a todas las personas del mundo. Las metieron en una especie de cárceles subterráneas, y les obligaron a trabajar muy duro.

Los alienígenas querían invadir, dominar nuestro planeta y hacerse dueño de él.

Mientras Manuel caminaba, sin darse cuenta, se cayó por una alcantarilla que le llevó a la nave central de los extraterrestres, que estaba bajo tierra, de donde se podía controlar todo lo que pasaba en el exterior, mediante cámaras de vigilancia.

El muchacho, después de recuperarse de la caída, se dio cuenta de que allí sucedía algo extraño, al observar en aquellas pantallas, seres que no eran humanos. Por su aspecto, llegó a la conclusión de que eran extraterrestres. También pudo observar a mucha gente trabajando de una manera forzosa, y sin otra alternativa.

Tenía que hacer algo, ¡no podía quedarse allí parado sin hacer nada al respecto, cuando la humanidad le necesitaba!

Sacó de su bolsillo una libretita y un boli, y durante una semana estuvo haciendo un plano de todo ese lugar para más tarde saber cómo moverse y dónde estaba cada dependencia, y así poder preparar un plan de salvación.

Al tener el plan listo, lo puso en marcha. Se desplazó por los pasillos, sin que nadie lo viera, hasta llegar a la primera celda. Justo en el momento en que iba a coger las llaves que estaban al lado, para abrirla, le vino por detrás un alienígena y le disparó como un rayo que le dejó inconsciente.

Horas después, al abrir los ojos, Manuel se dio cuenta de que estaba atado a lo que parecía una silla. Frente a él, tenía a tres extraterrestres, los tres dirigentes. Hablaban un lenguaje que Manuel no entendía, pero por los gestos, no parecía que dijese nada bueno. Al acabar de hablar, lo llevaron a una sala donde había una especie de cañón gigante que disparaba rayos láser muy potentes, que con sólo que te rozara uno, ya te desintegraba. Querían dispararle con esa arma. La cuenta atrás empezó: "3,2,1..."

¡¡¡Ring!!! El despertador de Manuel estaba sonando. En seguida se levantó de la cama dando un salto de alegría.

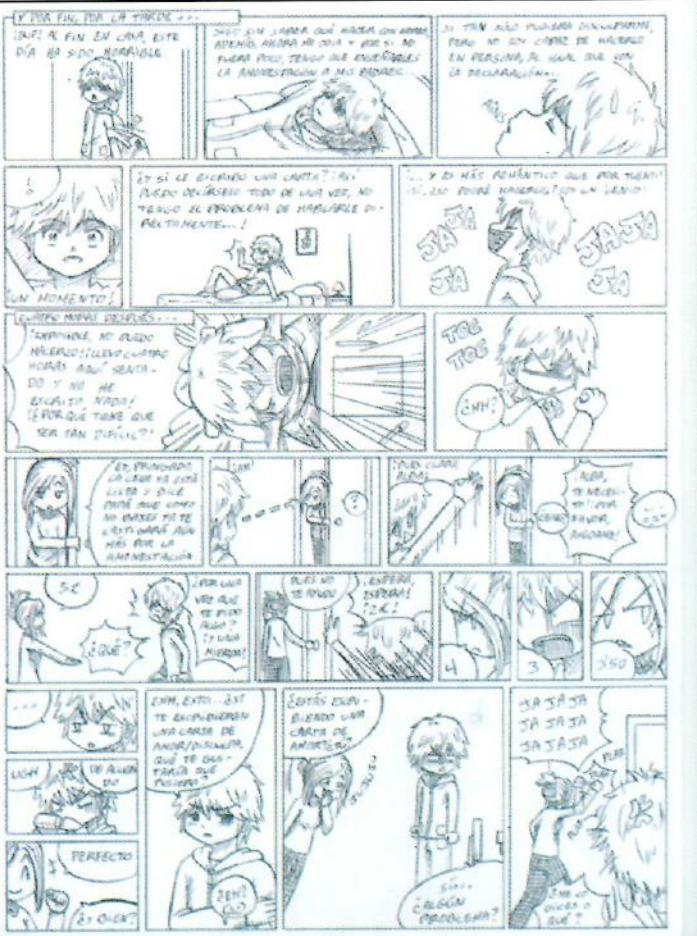
!!!!Todo había sido una pesadilla !!!!!

Lidia García Herreros, 2º ESO D

Participante
Cómics

4

Maria Crespi Vidal, 3º ESO B

*Participante
Volver a ser feliz*

Quiero volver a tener seis años. Quiero volver a jugar a ser una princesa disfrazada con la ropa de mi madre. Quiero que mis cortinas y un par de mantas vuelvan a ser mi castillo donde yo mando y solo existe la felicidad. Quiero sacar todas esas muñecas con las que jugaba a que no existían los problemas. Quiero volver a conocer gente diciendo "Tú la llevas" y que mis enfados solo sean porque no me dejan jugar. Quiero volver a creer que existen los príncipes azules que matan a los monstruos que hay dentro del armario. Quiero volver a ver todas esas películas que me hacían llorar haciéndome creer que no había final feliz. Quiero volver a pensar que todo se arregla con el tiempo y que un día puedes llegar y decir "¿Quieres jugar conmigo?" y todo vuelva a ser normal. Quiero que la palabra Te Amo signifique todo lo que yo creía que significaba, y que yo solo oía decir a las princesas de las películas y los cuentos. Quiero volver a creer que no existe la hipocresía y que todo se dice a la cara, porque eso es lo que me enseñaron mis padres y lo que me siguen diciendo. Quiero que la gente no se base en las primeras impresiones y que solo te quieran por tu carácter, como cuando todos jugábamos a ser novios de pequeños con quien mejor nos caía. Quiero esperar con ansias a los Reyes Magos y a Papá Noel para abrir todos mis regalos y compartirlos con los demás. Quiero que todo tenga el significado que tiene y no el que le da la gente. Quiero volver a pensar que nadie me defraudará y que las personas que están a mi lado lo hacen porque quieren, no por interés. Quiero volver a tener seis años, para no volver a cometer todos los errores que he cometido tanto por falta de orgullo como por exceso. Quiero volver atrás porque echo de menos a muchas personas, muchos hábitos, muchos juegos.... Solo quiero volver a ser feliz.

Laura Villar Salcedo, 4º ESO D

*Participante
Pasar página*

Miénteme, dime una vez más que te crea, suplícame. Mírame y dime que es todo verdad, que olvide lo visto, que vuelva a sentir. Haz de mi botella de alcohol, de mi aleja penas, de mi ahuyenta pesadillas, llévate todas mis dudas creadas por ti y hacia ti. Vuélvete mi nueva droga, mi nueva adicción, esa que me sale cara pero me alivia las penas, esa de la cual no me puedo despegar. Cuéntame chistes, hazme reír, arráncame miradas, suspiros, besos. Haz que tu cuerpo y el mío sean el mismo. Piensa en mí, recuérdame, échame de menos, echa de menos mis labios, mi pelo, mi perfume, mi sonrisa. Bueno no, tanto no....si lo haces tal vez me vuelvas a hacer llorar, y eso es algo que no quiero. No quiero volver a sufrir, volver a llorar, a sentirme mal, engañada, ignorada. No quiero volver a ser el segundo plato de nadie, ni que se vuelvan a referir a mí con el típico refrán de "por interés te quiero Andrés".

Quiero poder ser feliz contigo a mi lado, aunque sea solo a momentos. Quiero volver a sentirme bien, querida por lo que soy, y no por lo que doy. Quiero volver a enamorarme de alguien que realmente me quiera, volver a pensar que sin una persona se me acabará el mundo, olvidando que en cualquier momento se puede acabar. Así que no hagas nada de lo que he dicho, tan solo alejate, apartate. Porque quiero ganar, olvidar, pasar página y ser yo misma. No tener que fingir ser otra persona para que me amen. Volver a tener la esperanza de que alguien se enamore de mi sonrisa, de mi mirada, de mi carácter, de MÍ.

Laura Villar Salcedo, 4º ESO D

Concurs literari d'anglès

*Winner
Home alone*

My sister and I were alone in our apartment. My parents had gone for a function and had left me in charge. I was doing my homework while my sister was watching television. Suddenly the doorbell rang. Ding-Dong! Ding-Dong! My sister rushed to the door thinking that our parents had come home; she unlocked the door and opened it.

Outside stood a tall man wearing a black raincoat and black rubber boots. He said that he was a salesman and asked politely if our mother or father was at home.

Without thinking, my sister said "No". He asked if we would like to buy some comic books, which he was selling. I quickly explained that we were not supposed to buy anything without our parents' permission.

The ,as I was about to close the door, he forced his way into our house. He took out a knife and forced me to tie up my sister's hands with some rope which he took out from his pocket. I tied up her hands but I tied it in a special way so my sister could untie herself. The man then tied my hands up and locked both of us in the kitchen.

Soon he went upstairs to search the bedroom for valuables. I managed to teach my sister to untie the rope on his hands. She then untied me. I rushed to the telephone to call the police, but the line was dead. The doors were all locked from the outside and I did not have the keys to unlock them. Luckily , the robber forgot to lock the kitchen window. My sister managed to get out of the house through the window and I told him to go to the neighbourhood police post and call for help.

My sister brought the police to our house and the robber was caught. We had to go to the police station to make a report. At the police station , we found out that the robber was a wanted criminal whom the police have been trying to catch for a long time. The police thanked us for our good work.

By that time, our parents had come home. We told them the whole story about the robbery. My parents were thankful that we were not hurt but they lectured me for not stopping my sister from opening the door to strangers. I learnt a lesson on safety and responsibility.

Mihaela Badanau, 1r ESO E

*Winner
Are you doing anything?*

Hello, I have written this text for the world to react :

Nowadays, we pollute a lot and the pollution increases every day. We are producing global warming and greenhouse effect, that is why I am worried about the environment of the planet.

Firstly, people throw away too much rubbish and this damages the ecosystem. They throw away plastic, glass, cardboard, paper... the problem is that people don't recycle or reuse things. Secondly, factories produce chemicals and carbon dioxide. Besides, some energies have radioactive waste, so we have to use other energies.

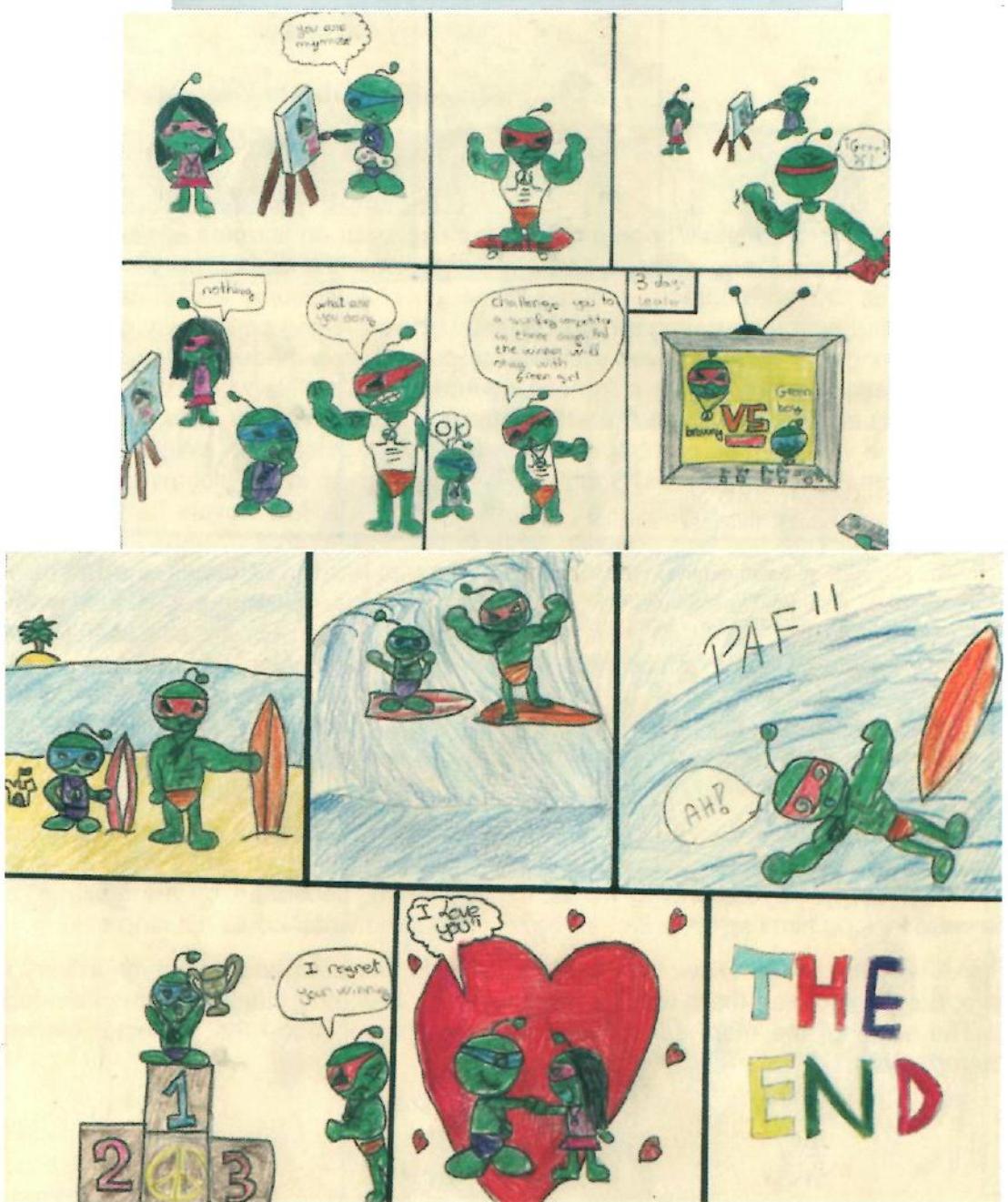
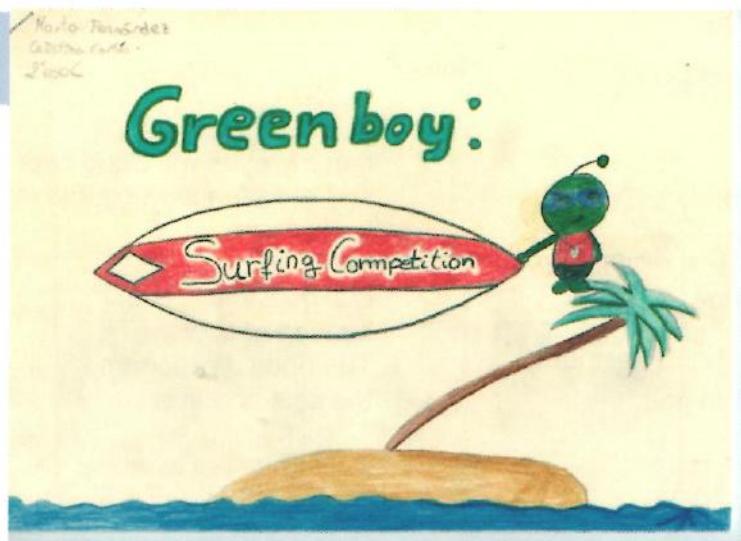
There are some energies called "renewable energy", these energies don't pollute and they are renewable; so if we use those energies, we will pollute less and we won't run out other sources such as coal or oil.

In my opinion, pollution is a very serious problem and if we don't stop, we will destroy the planet.

Thank you for your attention.

Sincerely yours.

Irene Mas Martín, 3r ESO B

Marta Fernández i Cristina Cortés, 2n ESO A

Winner
Life and death

Live life,
and live happy.
Enjoy every second,
it could be the last.

At first life seems long,
but day after day,
you realize
that life escapes from you.

It will come the day,
that my strength will fade
and my legs will tremble.
It will come.

It will come the day,
that my eyes will cloud over
and the silence will get to my heart.
It will come.

Life gets lost,
heaven gets won.
The body disappears,
the soul endures.

But I have not to worry,
because that day is inevitable.
And I have to remember,
that every day is a gift.

Laura Villar Salcedo, 4t ESO D

Winner
The raven

—"New Richard Swann's book premiere coming soon on libraries has unleashed the madness among his millions of readers who crave to know the end of the successful saga. Inspector Victor Craven, character created by Swann, has become a veritable cult figure: dark and mysterious but extravagant, his complex and intriguing personality gradually gets deteriorate along the story. Craven's character combined with descriptions of the most squalid Manhattan's scenes give a frenetic rhythm to the novels which you can not stop reading. All this and scenes where the writer introduces us in Raven's mind while he crimes, have raised the writer to the number one in best selling authors' list. «With Victor Craven, Swann retrieves Holmes' vices and Bond's style to place them in the gloomy world of a New York's nights which could terrify even Stephen King. In a few novels he has create a character who lives on her own and with endless possibilities that overshadow all modern detectives. He has placed Craven at the height of myths such as Holmes and Poirot. With only six books, the perfect Swann's prose has made his contemporaries just notes at bottom page»—said the prolific Michael Connelly. Even though his six successful, Swann raised the insights of some critics who accuse him of describing the murders in overly explicit and visceral way. Even so, far from harming him, these have let him sale millions of copies. We do not know how Victor Craven's story will end after *Craven's Fall* events, but all Richard Swann's fans (among I include myself) are waiting to read soon the end of the saga" —read the inspector.

«She is so cute», he thought. Her angular factions, straight nose and long brown hair losing on her shoulders made her a woman certainly attractive, but it was not what he was staring, but her eyes. Brown, moist and reddened, decorated by a long tabs, eyes which were looking him hatred and angered, eyes that the writer could not stop staring.

-A very flattering review. Harold Bloom always has seemed to have me in very high esteem, but I do not see there why I am not at home now, and much less why I am locked here. The voice of the man: serious and well modulated, made the inspector feel really uncomfortable.

-Don't you know why? I have another piece of news here, maybe this will not seem you so favourable: "coinciding with new Richard Swann book's premiere, there has appeared a new corpse, that as an agent has said: he has been murdered just like the five previous, exactly like it's described in new Swann's novel. According to the agents, NYPD has the same evidences that are left by Raven, the book's murderer. Those grim serial crimes do not scare the writer who affirms he will not unnerve against «a disturbed fan's acts, even they are so terrible» and he says he is «at full provide of NYPD», with whom he has collaborated in previous cases. He affirms he is sure «they will find the murderer» -she read-. What can you tell me now Mr Swann?

-I remember those statements: *Craven's Fall* premiere. But, how it is said in the article, I helped NYPD so I do not understand why I am here.

-Five days ago, at 11:35 pm on Friday, we got a call made by a distorted voice which confessed an old man's murder on the 45th Street and he told us exactly where we could find him. Guess that: we found him exactly like your book's victims -she said standing next to the table.

-So you know my novels?

-NYPD have been looking for the murder you have created during seven years: multiple knife wounds and the body laying down above his own pool of blood where the murder puts down a raven feather. Believe me, you must have to be so intelligent to understand your book's crimes, but this is not the matter -explained inspector.

-So, don't you enjoy reading them?

-People in my profession find every day scenes like yours, but they are real. For me it is repugnant that people could enjoy death by leisure while streets are full of them. Don't deviate ourselves: the call was made from your house -asked she.

-In first crimes, my friend's circle was investigated. It seems you did not do your job fine. I must admit I though it was not madness thinking that some of them was the murder. There are strange people in the upper echelons of society -confessed the best-selling author-. But I am still without understanding why I am here. That day my house was plenty of people having fun in my premiere's party. Anyone could phone.

-Anyone includes you too, do not it? -the comment seemed to amuse the writer.

-Tell me inspector, how long have you been in this case? -he asked-. Your superiors have retired and at the end you could finally rise? Come on, you asked for it? Or you were the last one in the list, the one who they phone when the others do not want it? Do you think you have something special, something that let you resolve the case?

-Something happened... but this is not your concern -said the inspector a bit commoved, but recovering composure quickly-. I know the crimes more than anyone and yes, I think I can resolve the case even more, I know who the murderer is.

-And who is he?

-You -she said resolutely.

-Me? -he said pointing at himself theatrically-. Impressive, shine me but, surely you think previous police man didn't though it?

-That is true: you were the first suspect but, like in all the crimes you were in the premiere. You collaborate with NYPD making the murder's psychological profile. As I have heard, you moved some threads and all charges were removed. You were free and you were a police assessor, am I wrong?

-I do not mind admitting I talk to someone, you are right: a perfect explication – admitted the writer-. But as you have said, I have an alibi.

-That is, but my partners never got worried about going farther. Even they did not verify your alibi. I must tell you I did not believe you at all so I have been verifying them. I just have found your manager and housekeeper's corroborations, and they did not seem me very convincing. Suspect, don't you think so? Maybe it was when I convinced myself you were guilty.

-A very objective investigations then...

-Since then I have been studying your books, looking for something that previous police men had not seen. Something which could help us resolve the case, and believe me it was hard to fin it.–continued she ignoring the interruption.

-And don't you think there was not anything to find?

-Being honest I must say yes. At the end I hardly surrounded. After reading all Victor Craven's books you got up my curiosity and I decided to read all your books.

-A great decision –he said laughing without modesty.

-I found a really interesting one: Hardvard's murderer, which you wrote studying there. In the prologue you say you got inspiration by the murders happened there in those years. The most interesting thing is your Hyperion's editor got your manuscript before those people were killed –she argued, getting up a restlessness flash in writer's eyes.

-Surely I want to see a fiscal accepting this as an evidence. It was not a secret I was working in my draft and anyone of my partners could read it and get inspiration from it.

-You want me to tell you what I think about you? Behind those cynical and arrogant facade of famous rich it is hide a psychopath who have a morbid gift to captivate the masses with his prose but, at bottom, you are just like Raven: you will not stop killing until someone catches you because it is what you really want: being caught.

-Am I this? I am a bit fed up of playing with you inspector. Now I am going to tell you who you are: recently you got this case and as you have told me, something changed before you were gift the case. However hard you try to hide with eyeliner it is obviously you have been crying during days. So, it is not a madness think that you have lost somebody. Husband? You do not seem a married woman. Your mother? No one carry one an old lady photo in a necklace if she is not her died mother, but the chain looks old. Then, why not think that change was your father's death? –she hardly did not move, but he was right-. Since then you have been trying to show people you are able to resolve his murder. Justice? Revenge? I do not know, but you bring me to the Commissioner during the night when it is empty with a pair of circumstantial evidences which cannot convince the most stupid of the judges and you have locked me inside an interrogation room where, if I am not wrong, the camera is switched off. So, inspector, I am not going to stay here listening to your impartial fallacies. Good night.

-Was he alone? Did you talk to him before? –he turned when he heard the question made in the air just for seeing a pair of tears going down over her face, but the inspector did not move-. She brought a clock? A black leather clock, we did not find it either in the body or in the house, maybe it was stolen later...

-Good night.

-Inspector, inspector! Wake up! –she was still sleeping in the interrogation room surrounded by papers-. I have a package for you. It has been sent this morning. Someone has paid much money so that you could have it today.

-Thank you –she said signing the receipt.

It was a carton box not very big. There was a little one with a note and a wrapped package inside. He unfolded the note and read the sleek and stylish letter:

I think you will like my little present: I am sure you want to recover it. I'm not so stupid to write down anything dangerous because I am sure that your imagination and your acute wit would find incriminating evidences, if they are not doing even now, but I enjoyed our last night conversation so much. I must admit you are right in one thing: I feel really identified with my characters. I do not know if you are asking yourself why I am telling this to you or simply why I have bothered sending you this letter because maybe it would had been more elegant sending just the present, but I am not a gentleman, but a writer. Anyway, I think I should not answer our god bye's questions but, as I have said I am a writer and I have taken the liberty of devoting you my last book and let me recommend you page 357, I think you can find it really... revealing.

R.S.

The inspector did not open the little package: she knew what was inside. She unwrapped the book and looked for the marked page, the last one:

Like waking up from a dream, Victor fell down stunned to the alley's floor. His head was spinning and his eyes were getting used to the poor light in flashed out by a farther streetlight. The cold and viscous blood touch made him look his soaked hands. The fear invade him and he woke up sharply and disgusted, just to fall down again. The crash hurt his numb and cold bones, making him feel an acute pain on his back. «Oh my god, what have I done?». Finally everything has finished, there he was. Lying on the ground above his own black blood pool, was resting the man who he had been looking for years. His neglected appearance, the long black hair and the dark raincoat made that murderer look like a true wild beast. At the end Raven had died.

After many tries, Victor could wake up helped by the wall and he could maintain a precarious balance. His eyes costumed to the dark and he could come back to the reality. Raven was dead, he had killed him and he was still keeping the long blooded knife which had claim many victims. The knife he had been looking for so long. Keeping it, he approached and registered the body looking for an identification. He was going to know who that man was at the end, but he did not find anything. Raven was still being an unnamed man with no finger prints and without past. He had been seven years looking for him and he did not know more than the first day, Raven had played with him until the end, even farther, but he didn't mind. At the end all had finished. No more murders, no more nights awake, no more broken families.

A noise made him turn back violently fuelled by a wild instinct, but the alley was empty. «My mind plays tricks on me». Then he saw his reflect on the glass, but he could not recognise himself. Bent grotesquely above the corpse still keeping the knife, he didn't know who the man in the mirror was. The long, limp, dirty and greasy hair fell over his gaunt face, consumed by puffiness and dark circles, plenty of shadows made by the prominent bones too stacked out and just covered by a thin and wrinkled cerulean skin. His eyes, embed deeply in their basins, show a savage shine and the thick and unkempt beard top off his cornered animal look. «What have I become? ». He had succumbed, that was not Victor Craven's look, but the same Raven's, which was lying down at his feed. Bit by bit, he had converted in the same he had fought to destroy. The raven he brought inside had spread his wings corrupting his soul until converting him in a murderer. The Raven was not dead: killing that man without identity he just gave him a new one: his.

Germán Bosch, 2n Batx. C

*Participant
The class number 21*

One Day, in the south of Plymouth, I was in my bedroom reading an article of a magazine called "Beauty People". It was a cool magazine because all the months they have three more magazines to buy. My mother knocked to the door and she said:

-Daughter, what do you want to dinner?

-I don't know, have we got sausages?

-No, I don't went to buy at the supermarket. We only have rice and a little bit of chicken.

-Okay this is fine. We can eat that.

When the dinner was in the table my mother called me to eat. I went down to the kitchen and we dinner so fast. Then I returned to my bedroom and I went to sleep. The next morning I got out of bed, I dressed up and I ate a delicious breakfast. Then I took my bag and all the necessary things and I went to the school on foot. I arrive at ten to nine. I went inside the class and I went to talk with my friends. They were talking about a school that caught fire. They said that in a class were some children dead, now are killing all the people who don't helped them that day. When I listen that I imagined the scene and I were terrified. All the day I were thinking the situation of those children, and I decided went to the school.

At five o'clock, my mother was in the door of the High School, and I said:

-Mom, I will go to the park with some friends, I will return to home at night.

-What's the name of the park?

-Mom please, go to home. I will be okay.

I went to the school and we opened the door. It smelled so bad and It was so dirty. We went to saw the classes but we saw one class that was not like others. We went inside and we revised all the tables and the lockers. We found some antique books of Shakespeare, any photo of the children and more things.

Suddenly, we saw some cards on a table and we approached to the corner were the table was. We read the cards and we start to cry. These cards were for their parents and their family. We thought that they had wanted that present of their children. We went to the dead children houses to given the letters. One of the fathers said to us:

-Thank you very much! This letter is so important for me and my family. You make us so happy with this.

-It isn't nothing. We have to go to other houses. Bye.

The next week, we sailed in the neighbourhood newspaper. They said some interesting things of us and we were so happy at the end.

Usue Rodríguez, 1r ESO C

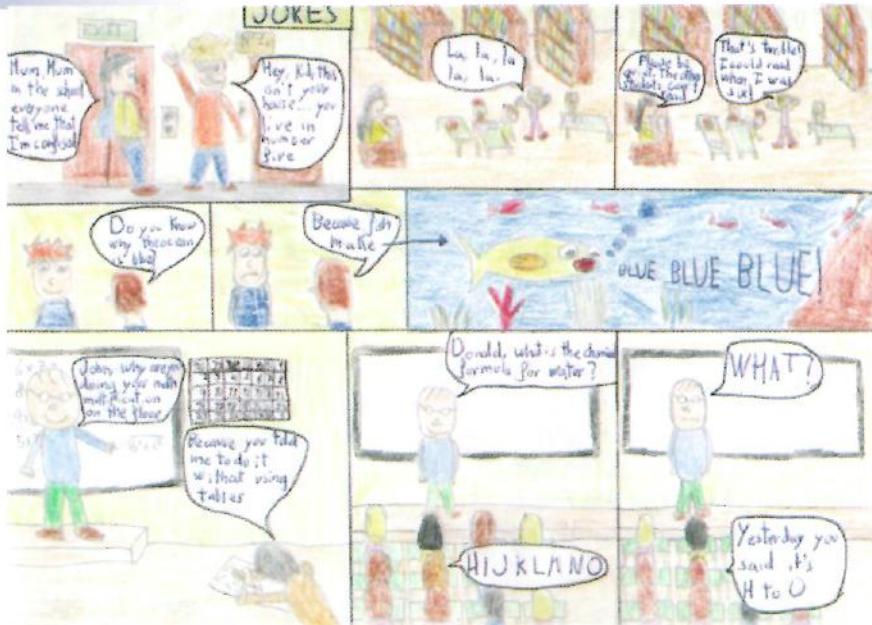
*Participant
The little bag*

This is a story about a very rich man. He travels a lot around the world. He always carries very big bags. And he always has to pay extra weight because his bags are too heavy! One day he finds the solution to his problem. He buys a beautiful small bag, only one bag for his travels. He puts only the basic things he needs. When he arrives in a new city, he buys a good gide book and some clothes. This man is very mean so he doesn't want to spend much money, but he learns to be generous and when he goes from one town to another, he gives his old clothes to poor people and he only carries his documents, photos and his travel books. The little bag is now his travel companion. It is always there and it is full of memories, memories of places and all the people he helped giving them his clothes and money. Now he is very happy and proud!

Laia Gelabert Mir, 1r ESO B

*Participant
Comic*

Joan Villalonga Llauger, 2n ESO A

*Participant
Chronicles of a distance runner*

I was watching the clock knowing that I could have given more. What happened to me? What was I thinking about? It all passed in an instant. I still can remember that last breath I could not give... I glimpsed the finish line after a soft fuzzy blanket of fog. My muscles did not react. My feet did not respond to my calls for help. My breath quickened. The breeze of wind caressing my skin was my only running partner for the last almost five kilometers. The challenge had just begun! The pain was a distant background melody. I had an internal debate: my mind insisted that I could not do it. My heart whispered slightly that I just had to keep running. I accelerated speed... But no enough! Perhaps today they have defeated me, although they even have not overcome me. I can't forget all I have decided to leave behind. I must not give up right now! I lost the battle with the worst opponent of an athlete: the time. War has not finished yet!

Diletta S. Monzani Sabater, 1r Batx A

*Participant
Chronicles of a distance runner*

You, you and again... You. Forever you, and never other one. Why? Our brain asks, our rational part, the one in which we rely to keep us safe. Because this is so, is that our heart responds, the part that keeps us alive, the one that makes us feel things. But the heart asks again and again... Why him? Why? And the heart, for this question, does not have any answer but shrug and answers: "I do not know... I really do not know..."

I was beautiful that love become a simple dialog between mind and heart, but everybody knows that this is not so. Love is the most complicated of the world, I think. Love someone is not only say "I love you", is believe it, know that you would do anything with the simple goal to make him or her happy. Love is also the unpleasant sensations that you feel when he or she is near you, when he or she is talking, when you listen to him or her, when you stare at him or her, when he or she looks at you... All this welter of feelings is part of love.

Love is not a game, for this reason take advantage of it is not right. Love is strong and sweet, and hurts, a lot, and always, it is always there, with you. Love is not to haunt users, it is there to remind ourselves that alone you can not make anything, we can not go anywhere, that if there is not anyone who looks after ourselves and pamper ourselves, you die in life. Love is to feel ourselves good, to know that we can develop to a better place. Love is there, because it must.

Love is more than some words said in moments of inspiration, love is more than all the empty words which you said to someone, love is the set of things, facts, feelings, words, it may be only a few but true, that you dedicated to the other one. The one you love.

In conclusion, love is more than empty words, a simple dialog, unpleasant sensations or a romantic film. Love is all this things and more. If you have felt love, real love, you can feel very lucky.

Maria Seguí, 1r Batx. B

Concurs literari de català

Guanyador 1r ESO

Déu meu

Oh déu, tu que m'has llevat tot el que jo més estimava.

Oh déu meu, tu m'has llevat una part del meu cos.

Oh déu, tu no has sabut valorar tot el que feia.

I tots aquells plors que se'n duia el vent
se'ls enduia molt enfora.

Oh déu meu. Perdona'l i torna'm tota la meva vida.

Oh déu, ajuda'm per favor.

Torna'm tot el que jo més volia.

I si me'l tornes, veuràs com t'ho recompensaré tota la meva vida.

I veuràs els meus ulls tan grans com dos sols.

I també veuràs totes les meves rialles com arriben fins a tu.

Alex Fernández Mera, 1r ESO B

Guanyador 2n ESO

Desembarc a Normandia

Per damunt les espatlles
ben uniformades dels companys,
ja es podien veure les platges
blanques com el vestit amb què ja feia anys
la meva estimada, Maria,
m'havia acomiadat a la via.

Ja arribàvem,
ens ho confirmà
el sermó del capità.
Ningú l'escoltava,
mentre jo pensava
en la meva estimada,
que si no fos per la guerra
amb mi estaria casada.

L'horror de la guerra
ens havia separat
i ara desembarcàvem a terra
per aconseguir la llibertat.

Els canons enemics ressonaven
com a trons que només avisen
que la tempesta s'acosta.
A la platja milers d'homes s'apropaven
al mur que defensava la costa
de la França que els nazis dominaven.

Ara la guerra ja ha passat
i amb ella m'he pogut casar,
però la guerra no he pogut oblidar.

Joan Villalonga Llauger, 2n ESO

Guanyadora 3r ESO

Somni

Una tarda càlida d'estiu
et vaig veure passar,
no et fixares en mi,
jo simplement et vaig mirar.

Pensar en tu no és més que un somni,
somiar en tu no té paraules,
les paraules amb tu sobre,
veure't passar és el que més m'agrada.

Et veig cada dia,
què faria sense tu?
un segon de la meva vida,
una vida sense ningú.

Els teus ulls clars i il·luminosos,
la teva veu dolça i suau,
els teus cabells arrissats i rossos,
jo et vull més que mai.

Xerrar amb tu no té paraules,
somii només veure't passar,
el meu nom sentir-te pronunciar
seria el millor que podia esperar.

Et vull per sobre del que tenc,
et vull més que a mi mateix,
et vull al meu costat,
jo sempre t'he estimat.

Cristina López de Toro Roca, 3r ESO C

*Guanyadora 3r ESO
La meva llengua*

Pens en ella
i n'hi ha un parell que la taparien amb **Canyella**.

M'agrada,
però molts d'ells la tenen esborrada.

He n~~A~~scut així, sabent-la,
i preferesc quedar-me amb ella que anar a una
revetlla.

I tants de problemes...
quan hi ha altres **Temes**?

Ens ataquen a nosaltres,
sense nosaltre haver-los fet res.
Però n'hi ha d'altres
que la defenseríem a més no poder.

He nascut així, sabent-la
i preferesc quedar-me amb ella que anar a una
revetlla

Somii amb aquest**A**,
però n'hi deu haver tants que la tirarien per una
finestra...

M'agrada,
però molts d'~~e~~**L**s la tenen esborrada.

No em fa vergonya mimar-la.
Estic orgullosa de parlar-la.

La meva llengua és el català
i ningú me la llevarà.

Lluïsa Ferrer Quintana, 3r ESO C

*Guanyadora 4t ESO
La llum del meu camí, M Bezy.*

A la part més desconeguda de l'univers, on tot és oscuro però hi ha una petita estrella que brilla, amb una llum tenua però alhora intensa, que et cega i no pots deixar de mirar-la i d'encisar-t'hi.

T'enamora, es converteix en una necessitat per a tu quasi tan imprescindible com respirar.

Aquella petita estrella que t'indica el camí quan res és clar, quan creus que tot està perdut. Ets tu, qui m'ajuda quan ningú m'entén, en qui més puc confiar, el meu bé mes preuat. Has tengut un temps tan breu per marcar la meva vida, que encara no entenc com estic escrivint-te això, dient-te que ets de les persones més importants que tenc, que ets la meva mitja vida. I per això tenc clar que no et vull perdre, que no puc deixar que desapareixis de la meva vida amb aquesta facilitat.

Et necessit al meu costat durant molt de temps, no et puc perdre, no em puc permetre deixar-te anar. Ara mateix nosaltres podem cercar i trobar, aquella paraula que ens faci embogir, mal pensar, recapacitar i amb un cùmul d'adjectius desitjar... Però mai serà el mateix, mai podrem tolerar la derrota.

I el camí d'un adéu inesperat, tan breu i sublim, seguiren caminant, poc a poc. I de tant en tant, a la vida se li escaparà un d'aquells somriures que ens fan delirar per uns moments, tan dolços, tan intensos o almenys els allargarem tot el que podrem i viurem d'ells, amb ells, per a ells.

*Guanyadora 4t ESO
Fins a l'últim dels meus dies*

Des del dia en què el vaig veure,
el meu cor desborda de sentiments,
indescritibles i inamovibles.
És amor o és simple passió?

Dos hipnòtics safirs,
brillants com el cel,
profunds com el mar.
Com deixar d'observar-los?

Pèl de foc,
com a fils de bronze.
Curt i colorit,
ardent com les brases.

El seu somriure de perles,
capaç d'il·luminar la nit més fosca.
Els seus llavis atraients,
suaus com el cotó.

Cada pas que m'alluny d'ell,
és una punyalada en el meu cor.
Cada pas que m'aprop a ell,
més sembla brillar el sol.

Dia rere dia,
el meu cor batega només per veure'l.
Nit rere nit,
la meva ment somia amb ell.

És la primera persona
en la qual penso en despertar-me,
i l'última persona
que recordo abans de dormir-me.

Desitjaria despertar-me amb el seu somriure,
tots els matins de la meva vida.
Desitjaria passar amb ell,
fins al darrer dels meus dies.

Laura Villar, 4t ESO D

Guanyadora Ir Batx.

El túnel

Aquella tarda l'escriptor havia sortit aviat del seu treball i s'havia dirigit cap a l'andana. Allà, recolzat a la finestra del tren, intentava amb totes les seves forces imaginar-se una història ja que si no entregava un avanç d'aquesta a finals de mes, l'acomiadarien de la feina.

Va intentar trobar per algun lloc amagat del seu cap (si es que existia tal lloc) allò que els classics anomenaven musa, inspiració.

Existia realment tal musa? Havia arribat a la conclusió que no.

Sabia d'amics seus escriptors que trobaven la seva musa, alguna dona a la qual dedicaven les seves obres, uns altres la trobaven en els seus somnis, en els quals se'ls apareixien una espècie de nimfes que els murmuraven històries a cau d'orella.

Els que diuen haver-la trobat senten que exploten en un remolí de passions, traslladen a paper sentiments i emocions creant una obra artística digna d'un Déu. És un moment en què la raó passa a segon pla i una mà travessa el teu cos des del cor fins al bolígraf i comença a escriure de forma desgavellada, sense control. La inspiració és un no poder aturar de plasmar en el full lletres, que, ajuntant-les en un determinat ordre creen una sintonia perfecta que fa que el lector no pugui deixar de llegir.

L'Escriptor necessitava un senyal, necessitava creure que els seus anys de treball havien estat suficients per trobar la seva musa, encara que estava perdent l'esperança d'atropellar-la. Pensava que no eren més que invencions, encara que en el fons del seu ser anhelava trobar-la, aconseguir la peça del trencaclosques que feia que es sentís buit, incomplet.

Es preguntava si la seva musa seria una bella jove que encara no havia conegut, o si seria una flor, l'aroma de la qual el transportés a una altra realitat, o si només se li apareixeria en l'obscuritat de la nit, en un dels seus terribles malsons, rescatant-lo d'ells amb dolces paraules encoratjadores.

El temps passava dins el tren, persones sortien, entraven, llegien, s'asseien i seguien la seva rutina diària. L'escriptor observava per la finestra un cel d'horabaixa, amb el sol a l'horitzó a punt d'amagar-se rere les muntanyes, que contrastava amb la varietat dels arbres formant una paleta de colors superba. De sobte, el riu; el tren avança en sentit contrari. L'aigua avall, el ferrocarril amunt... De sobte un túnel. Obscuritat. "El tren és com la vida mateixa, un vehicle que ens conduceix cap a la nostra destinació, unes persones s'hi queden més temps que unes altres" va pensar. L'Escriptor observava la gent, el seu pas lent, pausat. Cada vegada semblava que el temps passava més a poc a poc. L'Escriptor observava el vaivé de passatgers que anaven i venien, va notar que el pas de les persones es tornava pausat i totes les mirades es dirigien a ell. De sobte, es va veure despullat pels ulls indiscrets de la gent del tren, el seu cos va començar a tremolar i gotes de suor relliscaven per la seva blanca pell.

Tot seguit van començar a sorgir idees en el seu cap, un contrasentit d'oracions crepitaven com el foc en la seva ment. Tots els ocupants del metro li van començar a parlar i a cridar alhora, suggerint-li conceptes nous, corregint les seves idees per embellir-les. L'Escriptor es va veure enmig d'un mercat d'idees on els passatgers lluitaven a crits perquè aquest acceptés la millor oferta. L'Escriptor era a punt de marejar-se, de caure rendit davant tal peculiar i extravagant imatge.

Un so esfereïdor va retornar l'Escriptor a la realitat. Totes les persones van tornar al lloc on estaven inicialment al mateix moment que el ferrocarril sortia del túnel, com si res hagués passat. El cap de l'Escriptor seguia recolzat contra la finestra del tren, entre les seves mans sostenia un bolígraf, i sota aquest, paraules i paraules van aparèixer escrites on abans hi havia un feix de folis en blanc. Seguidament les portes del metro feren un renou sord en obrir-se i l'Escriptor, estupefacte, es va dirigir a la sortida d'aquest, era la seva parada.

Anna Prats, 1r Batx. B

*Participant
Només soc feliç amb na Puça*

Jo estava caminant amb el meu ca per un camp desèrtic i rocós, on no hi havia cap arbre a la vista, només uns pocs matolls. El meu ca, Puça, una mescla entre podenc i carlí, estava caçant conills i perdius i jo estava esmolant un pal de fusta, quan de sobte vaig sentir un crit que deia:

- Carles torna a casa!!!!!!- va cridar ma mare tota enfadada.
- Sí mamà!!Vinga Puça vine, que tornam a casa.- vaig dir jo.

Na Puça es va atracar a mi i varem tornar a ca nostra. Com que ma mare no sap que tinc un ca, i a més no em deixa tenir-ne cap, l'amag dins d'una cova subterrània que està a uns set-cents metres de ca meva.

Quan vaig entrar a ca meva vaig veure que el meu pare i la meva mare estaven assseguts al sofà menjant patatilles i mirant la televisió, i que havien deixat tota la casa desordenada: botelles de cervesa tirades per enterra, papers arrugats, llaunes... però el pitjor de tot era que em varen dir que tot això ho havia de recollir jo!! Els meus pares sempre em feien netejar la casa, preparar el menjar i moltes coses més. Ells creuen que sóc una espècie de criat, i si això no fos bastant, sempre que feia qualque cosa malament em pegaven i cada dia deien que jo era imbècil i coses així. Però he d'estar amb ells perquè sinó no podrà menjar ni beure. L'única raó que tenc per viure és per estar amb el meu ca, amb ell sempre estic content i feliç.

Dos dies després, mentre jo i na Puça estàvem caçant, la meva mare em va cridar per que tornés a casa, així que li vaig dir a na Puça que anés a la cova i jo vaig tornar a casa tot sol. Però resulta que na Puça m'havia seguit, i quan vaig obrir la porta de ca meva ella va entrar corrent i pegant bots. Quan ma mare la va veure es va enfadar moltíssim, i es va aixecar i va agafar a na Puça pel coll.

- Què hi fa aquí un ca????!!- deia ma mare amb uns crits espantosos.
- És que...- vaig dir xiuxuejant mentre cercava una excusa.
- Ni és que ni res!!!!- deia ella plena de fúria.

Ella es va dirigir cap a la cuina, va cercar entre els calaixos, va agafar un ganivet per tallar la carn i li va tallar el cap al ca. Jo, en veure allò em vaig quedar petrificat i, de sobte, em varen començar a sortir llàgrimes. Em vaig enfadar tant que li vaig dir tota mena d'insults, i llavors me'n vaig anar plorant de casa pegant tal portada que la porta es va descol·locar i va caure.

El mateix dia, a la nit, vaig tornar a ca meva i vaig entrar silenciosament a la casa per no despertar ningú. Em vaig dirigir cap a l'habitació on dormien els meus pares i me'n vaig trobar roncant als dos. Vaig decidir venjar-me de tot el que m'havien fet i sobretot per matar a na Puça, així que vaig treure la meva navalla de la butxaca per matar-los, però vaig reflexionar un moment. Jo el que volia era que na Puça tornés, i matant els meus pares no aconseguiria que això passés, així que vaig decidir el que seria millor per tots. Vaig agafar la navalla ben fort i me la vaig clavar al pit esquerre perquè havia pensat que així jo podria tornar a estar amb na Puça i els meus pares ja no haurien d'encarregar-se de mi, que era el que sempre havien desitjat.

Marc Guasch Piqueras, 1r ESO B

*Participant
El mon sense sentit*

L'any 1999 va passar una cosa molt estranya: els nins ja no eren nins i els adults ja no eren adults. És a dir, els nins es van començar a comportar d'una manera estranyament estranya, i els adults també. Sabeu que existeixen els nins pantalles? És a dir, que només viuen per estar davant una pantalla, davant l'ordinador, la televisió... Sabeu que existeixen els homes peix? Que estan obsessionats amb la mar i només mengen animals marins... Sabeu que existeixen també les dones deures? Que només estan pudents de fer feines, tant si són de ca seva com si no.

Si voleu, podem començar amb la història d'una família així... Tot va començar amb una família que tenia el nin pantalla, l'home peix i la dona deure i, és clar, com que cada un anava a la seva bolla, no es duien gens bé perquè ni tant sols es xerraven. Mentre dinaven, sopaven i berenaven, el fill estava amb la *tablet*, la mare passava l'aspirador o feia el menjar i el pare construïa una canya de pescar. El més increïble es que tampoc dormien, perquè estaven ocupats amb les seves coses. El nin a classe duia el portàtil, la *tablet* i el mòbil, i li era igual que el renyassin o l'expulsassin perquè, com que els seus pares passaven d'ell... A poc a poc va anar contagiant tots els nins de la seva classe, després de l'escola... I així va ser com tots els nins del món quedaren idiotitzats amb les maquinetes de moda.

El cas de la mare no era molt millor; estava tant malalta de fer feines que, és clar, quan tenia ca seva tota neta, se'n anava a la de la veïnada i quan la tenia feta, també se'n anava a una altra casa, i tot això ho feia gratis! Després de tot un dia de cansament, quan arribava el fill a casa i es tombava al sofà (era capaç d'estar deu i onze hores seguides mirant la televisió), la molt beneita de la mare li feia els deures i.... Ai! Quins desastres!

I el pare? Era pescador i, és clar, disfrutava tant amb la seva feina que ni tant sols s'aturava per dinar. Quan arribava a casa, es tancava a la seva habitació fins a l'hora de sopar, que sopaven peix perquè no tenien res més per menjar (això em fa dubtar d'una cosa: se suposa que el peix t'ajuda a desenvolupar el cervell, i no sé amb vosaltres, però amb aquella família no va fer efecte).

Creis que aquella era una família de veritat, és a dir que s'estimava? Actualment s'han posat de moda el tuenti, el facebook, les Black berrys i tota una quantitat de programes i aparells que, si no els tenim, se'n considera uns "frikies", però el que es veu clarament és que ens aïllen i ens separen de la nostra vida real (no virtual).

La història de la nostra família no és l'única, ja que hi ha moltes persones al món que es poden identificar amb molts altres noms.. Hi ha les persones abelles, és a dir, que estan obsessionades amb les flors, la mel... (persones que només cuiden el seu aspecte exterior); les persones mosques, que són les que tenen els ulls gegants (semblants a les anteriors, perquè jutgen les persones si són guapes, lletges, grasses, primes...); les persones llit o sofà (mandroses, que mai no farien res); les persones màscara (no mostren com són i estan pudents dels altres, perquè els fa vergonya ser ells mateixos); les persones rialla (aquestes són escasses, i sempre veuen les coses positives i el tassó més ple que buit); les persones nigul (amb aquestes m'hi sent molt identificada, perquè sempre són al seu món i tenen vides realment fantàstiques i plenes d'idees diferents); les persones roda (viuen de banda a banda)...

I vosaltres? Amb quin tipus de persona us identificau? Potser no he posat el vostre adjetiu, però segur que en coneixeu més d'un que queda retratat a la nostra història, no?

Laia Gelabert Mir, 1r ESO B

Participant

Redacció

Aquest cap de setmana he anat amb la meva família a un hotel que es diu Cala Barca. L'hotel és en un parc natural que es diu Cala Mondragó. L'hotel tenia tres piscines, un gimnàs, tres pistes de pàdel, quatre pistes de tennis, un camp de futbol, un spa, tres restaurants i moltes botigues per comprar-hi coses (tovalloles, collars, polseres, joguines, etc.). Si volies jugar a tennis o a pàdel, abans havies de llogar les pistes. També hi havia taules de ping-pong, tir amb arc, petanca i un parc per a nins petits. Les habitacions eren una passada perquè tenien dos sofàs llit, una televisió de 42 polzades, un dormitori i un bany gran amb banyera.

A cada restaurant hi havia una màquina de begudes perquè agafessis el que volguessis. A la nit hi havia un espectacle que m'agradava molt i després de l'espectacle podes anar a la discoteca.

El que més m'agradava del bufet era l'esmorzar perquè hi havia moltes coses bones (donuts, xurros, creps amb xocolata, etc.). Les piscines eren d'aigua freda però com feia molta calor ens varen banyar. El meu cosí Adrià i jo sempre quedaven en un lloc per anar a fer una volta per l'hotel.

El diumenge ens varen anar d'excursió a la platja de Cala Mondragó. L'aigua era molt neta i hi havia molts de nins jugant a l'arena. M' hauria agradat quedar-m'hi una mica més però la meva mare havia de treballar. Aquest cap de setmana ho he passat molt bé.

Aitor Vergarachea, 1r ESO B

Participant

Fes els teus somnis realitat

Somia que ets feliç,
Somia que aconsegueixes el que desitges,
Somia que tot és positiu,
Somia que tot et va bé,
Somia que t'arrisques i guanyes,
Somia que res és impossible,
Somia que tot és fàcil, només cal intentar-ho.
I ara... somia que tot el que somies es fa realitat.
Pensa que ets feliç,
Pensa que aconsegueixes el que desitges,
Pensa que tot és positiu,
Pensa que tot et va bé,
Pensa que t'arrisques i guanyes,
Pensa que res és impossible,
Pensa que tot és fàcil, només cal intentar-ho,
I ara... pensa que tot el que somies es fa realitat.

Veus la diferència? Una cosa és somiar i l'altra pensar, però pensant el que somies és l'única forma que tens de fer els teus somnis realitat. Així que somia el que vulguis, pensa el que somiis i fes els teus somnis realitat.

Aina Vidal, 4t ESO B

*Participant
Canvis*

La campaneta de la porta sona tot d'una que l'obre. Les olors de xampú i els altres productes que les perruqueres empren, m'arriba de cop. És una bona oloreta, com les de totes les perruqueries.

A dins no hi ha més gent que una senyora major que du l'assecador pels rul·los al cap i que llegeix una revista i una nina petita a la que estan tallant els cabells.

— Hola, Isabel! — em saluda la perruquera. És na Catalina, una dona major, baixa-ta i grassoneta, amb ulleres i amb uns cabells curts però amb un estil modern.

— Bon dia, Cati. Com va?

— Molt bé, guapa, i tu com estàs? Ta mare me va contar el que va passar i no saps quan ho sent, carinyo meu. Ho degueres passar molt malament.

No li contest, però deu veure la meva cara, perquè calla de sobte, em mira i passa el seu braç per les meves espatlles.

— Bé, carinyo, ja està, ja no en xerr més. I a més, xerrant de ta mare, on s'ha ficat aquesta dona? Havia de passar a recollir un paquet i encara no l'he vista en tot es matí — i ja hi torna. Aquesta dona només xerra i xerra, però és això el que la fa simpàtica i agradable.

— Uí, nina! Que has vengut aquí i jo només t'estic xerrant i xerrant!

— No passa res, Cati. — li dic somrient. — He vengut a tallar-me els cabells.

— Clar, carinyo. Mira, seu aquí que jo vaig a cercar es carretó i quan torni me dius què és el que vols exactament.

Començar de zero, és el que vull. Tornar a viure feliç com abans sense preocuparme pel passat. Però tot això no li dic quan torna. Quan torna li faig un senyal de per on vull tallar-me els cabells, i ella em demana si n'estic segura.

— Tens un cabells preciosos i...

— Sí, n'estic segura — li dic abans que no pugui dir res més.

I ella comença a tallar, així, en sec. I amb cada tros de cabell que cau al terra, un mal record va desapareixent. Cau a terra i es romp en mil trossets diminuts. Desapareix.

Un canvi com aquest és el que em feia falta després de l'accident, després de perdre'l a ell. Perquè després d'aquell dia, no vaig tornar a ser jo. Ho vaig passar molt malament, el cor em feia mal i sentia que si no ho havia fet ja, es rompria d'un moment a l'altre. Em costava pensar, em costava xerrar i em costava moltíssim moure'm.

Em vaig tancar en mi mateixa d'una manera molt cruel. Res del que em deien m'affectava, no m'importava. No m'importava res després d'haver-lo perdut. També va ser un acte egocètric. Sabia que no era l'única que l'enyorava i que estava plorant i sofrint per ell. Els seus pares i la seva germana ho devien estar passant molt malament també per la seva mort. Però, en aquell moment, no pensava en ells. Només en mi, i en la brutal manera en la que la vida, me l'havia robat.

Frst. Frst. Un floc de cabells que cau al terra. *Frst. Frst.* Més records desapareixen i jo començ un altre cop. *Frst.* Més flocs de cabells cauen a terra fins que arriba a haver-hi un petit munt.

— Això ja està! Venga va, mira't al mirall — diu na Cati a la vegada que em dona un mirallet petit per poder veure'm la part del darrere. — T'agrada?

No li dic res, però m'encanta. Els meus cabells, abans llargs i arrissats, ara són curts com els d'un nin. Més curts que els de la perruquera, tan curts que ni puc recollir-me'ls en una cua.

— Tenies una melena preciosa, Isabel, però així no et queda gens malament. Pareixes més jove...

— Gràcies, Cati. Quant és en total? — li deman traient uns pocs bitllets de la butxaca.

— Res carinyo, res. Li pots dir a ta mare que ja m'ho tornarà ella quan vulgui.

I surt de la perruqueria amb un nou pentinat, més curt, més fresc i que em fa parèixer més jove. I segur que més feliç, em fa sentir distinta.

Res més quan surt, el sol m'encaleixa el clatell recentment alliberat d'aquella llarga melena. És una sensació que abans no havia viscut. I que m'agrada.

És un canvi.

Un canvi entre els molts que hi va haver a la meva vida; perquè després de l'accident, aquesta va fer un gir de 180 graus. I amb un cop així, és difícil tornar a estar com abans. El millor que pots fer en aquesta situació, és ser valent, aguantar i provar de tornar a construir-ne una altra. Construir un món feliç al voltant teu, oblidar els turments i somriure davant els moments feliços perquè, d'aquests, n'hi ha sempre.

Joana Maria Canyelles, 4t ESO B

*Participant
Redacció*

Diuen algunes llengües que els éssers humans som producte d'una suposada gran evolució; aquests pensen abans de parlar, aprenen dels errors i que són dotats de naixement per la raó.

Actualment, aquesta racionalitat ha creat el que avui en dia denominam societat moderna. Aquesta, caracteritzada per un gran desenvolupament científic i tecnològic, engloba des d'un complex ordinador fins a una bàsica goma d'esborrar. Sí, la societat predica llibertat, igualtat i fraternitat; figura respectar el medi ambient i, fins i tot, marca les pautes d'un presumpte futur.

Aquest últim, una simple conjectura, es basa en " una cara bonica val més que mil nens morts de fam". Així mateix, aquesta societat moderna, si se'n palesse, és capaç d'atorgar catorze milions de dòlars per botar una pilota, cinc milions per passejar per un passarel·la o cinquanta milions per presentar un programa de televisió.

En fi, els éssers humans viuen en un món superficial fomentat per il·lusions i miratges que sostenen un món "igualitari" que suposa un desenvolupament mental i dóna per fet una gran evolució.

Yahaira Agredo, 4t ESO C

Concurs literari d'alemany. Die Berufe.

Er ist Landwirt

Er ist Lehrer

Er ist Arzt

Er ist Banker

Er ist Musiker

Er ist Pilot

Er ist Architekt

Er ist Klempner

Er ist Mechaniker

Er ist Krankenschwester

Er ist Stewardess

Er ist Tierarzt

Er ist Kellnerin

Er ist Sekretärin

Er ist Köchin

Marc Guasch Piqueras, 1r ESO B

[Dia internacional del teatre]

Les sis de l'horabaixa i comença a arribar la gent. Nas pintat de vermell i corbatí al coll. Els nervis hi són però els al·lots assagen el que amb tanta il·lusió esperen.

Arriba l'hora de començar.

Dia 27 de març la nostra escola, juntament amb altres cooperatives d'ensenyament pertanyents al grup intercooperatiu TEATRE-COOP, celebrà el Dia Mundial del Teatre amb un cercaviles que va recórrer els carrers de Palma des de la plaça d'Espanya fins la plaça Major. Els nostres alumnes, amb la participació de pares, mares i professors, i a ritme de batucada, recorregueren els carrers amb un sol objectiu: estimació cap a la creativitat i lloar el treball del teatre.

Ja a la plaça Major el nostre company Sergi Baos, coordinador del grup intercooperatiu TEATRECOOP, llegí el manifest signat per l'actor, productor i director John Malkovich :

"Que el vostre treball sigui convincent i original. Que sigui profund, commovedor, contemplatiu i únic. Que ens ajudi a reflexionar sobre el que significa ésser humà, i que aquesta reflexió sigui guiada pel cor, la sinceritat, el candor i la gràcia."

L'acte també va servir per donar a conèixer les cooperatives dins el marc de l'any Internacional de les Cooperatives, que transmet la capacitat de les cooperatives de construir un món millor a partir del seu esforç i preparació de persones creatives i emprenedores.

Només ens queda fer arribar la nostra enhorabona a tots els participants i a aquells que han fet possible aquest acte.

Que la fortuna sigui amb vosaltres. Bona sort!

Xisca Vindel

I Jornades de teatre intercooperatiu

Dissabte 28 d'abril a les 9'00 del dematí ens reunírem 90 persones per celebrar les primeres jornades de teatre intercooperatiu. Els alumnes varen poder gaudir de tres cursos amb actors professionals (Improvisació, clown i cant i projecció de veu). Ens ajuntàrem un grup de cooperatives (CIDE, Mata de Junc, Aula Balear i Lledoner) i varem poder conviure més de 24 hores junts. La relació entre els alumnes de diferents escoles i la del professorat (que no tots eren de teatre) va ser magnífica i més d'un va fer bones amistats. A part del cursos teatrals (que varen ser un gran èxit, ja que els alumnes s'ho passaren realment bé), també varem tenir molt de temps per estar plegats. Dinàrem, sopàrem i berenàrem junts – aprofitam per agrair a cuina l'esforç de feina i els donam l'enorabona per aquest menjar tan bo que ens varen servir-. Després de sopar, hi va haver un moment difícil per a alguns dels nostres alumnes, ja que els requisàrem els mòbils!!!! Però després d'una estoneta, l'alegria va tornar i tothom s'ho va passar beníssim amb la nostra sessió de Karaoke (amb gran èxit de participació, per cert) i dues pel·lícules a elegir (la de por va ser la més sol·licitada). A les 2'30 de la matinada, donàrem per acabada la bauxa i decidírem dormir una estona, ja que diumenge havíem de seguir amb la nostra jornada. Hi va haver una mica d'indecisió a l'hora d'anar al bany, perquè la pel·lícula havia fet efecte i el CIDE, de nit, feia una mica de poreta (això va crear escenes, francament, divertides). Finalment, devers les 4'00, tothom va poder descansar un parell d'horetes.

Diumenge, a les 7'45 h, es va fer molt dur aixecar-se i les cares de son eren evidents, però, com que tothom estava molt animat, la majoria va reaccionar en pocs minuts i tornaren a estar preparats per a la diversió. Berenàrem i començàrem a les 10'00 el darrer taller. A les 13'00 h donàrem per acabades la jornada, la tristesa es va fer evident i molts haurien seguit un dia més (sort que la tornada dels mòbils els animà una mica). Tots ens quedàrem amb ganes de més, cosa que propiciarà els ànims per a una propera vegada. Ja estam tots desitjant les II jornades. Ànims, al·lots, un any passa molt aviat.

Patrícia Mir

Celebració de les III Jornades formatives al col·legi CIDE

Els passats 5,6 i 7 de març es varen celebrar al col·legi CIDE les III Jornades formatives per a la comunitat educativa.

Aquestes jornades s'iniciaren fa dos anys, amb la intenció d'ofrir un espai d'intercanvi d'experiències de totes aquelles persones implicades en el desenvolupament integral dels nostres alumnes (pares, mares, professors, professionals de diferents àmbits i els propis alumnes).

Els temes tractats en aquestes jornades han permès proporcionar diferents estratègies a pares i professors per tal de millorar la tasca educativa de fills i alumnes.

El tema triat per a la primera xerrada va ser: "Com desenvolupar la creativitat en els nostres infants" a càrrec de Rosabel Rodríguez professora de la UIB. La doctora Rodríguez és especialista en l'àmbit de les altes capacitats, la creativitat i els programes per la millora i estimulació de la intel·ligència. Durant un espai aproximat de dues hores ens va estar parlant de com les idees transformen permanentment el nostre món i com la creativitat és la principal responsable de la seva aparició i desenvolupament. L'objectiu principal d'aquesta ponència va intentar ser proporcionar coneixements i recursos que permetin desenvolupar la creativitat dels nens i nines tant a la família com a l'escola.

La segona de les ponències, "La família davant les noves tecnologies, ús o abús?", va ser a càrrec de la psicòloga Patricia Escandell. Avui en dia les noves tecnologies són una part important de la nostra vida. L'ús adequat d'aquestes és imprescindible per desenvolupar-nos en qualsevol àmbit, ja sigui personal, professional, d'oci... La xerrada va estar enfocada cap a la consciènciació dels perills que l'ús inadequat o descontrolat per part dels infants pot tenir en el seu desenvolupament tant social com emocional, i la necessitat del control parental d'aquesta eina.

La darrera de les ponències va tractar de com els pares són un model educatiu per als seus fills. Va ser a càrrec de la psicòloga Francisca Rul·lan, especialista en psicologia clínica, amb 20 anys d'experiència en intervenció individual i familiar i ponent habitual a les escoles de pares organitzades per Consell Insular.

La ponència va ser molt dinàmica i va permetre que els assistents poguessin intervenir per aclarir dubtes i, fins i tot, per demanar consell a la ponent, que en tot moment va ser molt accessible a l'auditori. El berenar posterior a la ponència va permetre acabar de perfilar alguns dubtes ja més a nivell individual i que els assistents poguessin acabar d'assimilar tota la informació referida durant les ponències.

Cal destacar la nombrosa assistència i participació a totes i cada una de les diferents ponències.

Esperam poder gaudir d'unes IV Jornades el proper curs.

Silvia Campins i Marga Díez

Any d'èxits del Club Bàdminton CIDE

El primer any del CB CIDE es pot definir com “**Espectacular**”, tant a nivell social com a nivell esportiu.

A nivell social, el CB CIDE ha vist augmentat quantitativament en el gran nombre de jugadors que s'han iniciat al Bàdminton i han participat en les nombroses activitats i esdeveniments que hem dut a terme: Activitats Extraescolars, II Campionats de Nadal i Primavera, i properament el Campionat d'Estiu, Programa d'Entrenador Itinerant de la Federació espanyola amb la presència d'Ernesto García, eminentia com a Entrenador en el Bàdminton Nacional, entrenaments gratuïts i oberts alguns dissabtes, Campionats Escolars, Campionats Federats per les diferents Illes, Campus de Pasqua...

A nivell esportiu el CB CIDE ha vist incrementat qualitativament la part tècnica i tàctica i durant aquest curs i ha deixat una empremta molt profunda aquesta primera temporada als Campionats Federats: Autonòmic i Rànking de Balears, als Campionats Escolars de Mallorca i de Balears.

Pel que fa als **Campionats Autonòmics i Rànkings de Balears**, s'ha aconseguit fer ple de victòries a la categoria Sub-11 a l'Autonòmic i als 3 Rànking celebrats a Porto Cristo, Eivissa i Maó. Això ha provocat que el nostre club es posicione com el referent del Bàdminton Balear en la categoria Sub-11. S'han aconseguit el Campionat i Subcampionat de Balears en Individual Masculí (Adrián Trumo i Jaume Triay) i en Dobles Masculí (Hailan Garau-Jaume Triay i Joan Serra-David Turmo).

Pel que fa a la categoria Sub-13, també s'ha aconseguit el Campionat Autonòmic en Dobles Mixte (Mª Pilar Martí-Adrián Turmo) i la 3ª posició d'Adrián i Pilar a les seves categories Individuals. Aquests èxits permeten als nostres jugadors participar al Campionat d'Espanya que es disputaran a Huelva, on els jugadors tendran la gran prova i on es veurà realment si la feina que han fet ens permetrà estar entre els millors jugadors i clubs d'Espanya.

Pel que fa als **Campionats Escolars de Mallorca**, un total de 22 jugadors i jugadores alumnes del CIDE han participat. Estam molt orgullosos per la seva participació i pel seu esforç. Una gran part dels jugadors era la primera vegada que hi participaven i esperam que ho hagin passat el millor possible sense tenir en compte els resultats. Entre els nostres alumnes més “veterans”, cal destacar els resultats de Joan Villalonga i M^a del Pilar Martí Subcampions a les seves categories individuals sub-15 i la quarta posició de Marc Quetglas. Aquests resultats els varen permetre participar al Campionat Escolar de Balears celebrat a Palma durant el mes d'abril i on les 48 millors raquetes de Balears s'enfrontaven a les categories sub-15 i sub-17.

Joan Villalonga va aconseguir l'or a la categoria Dobles Masculí Sub-15 i el bronze al Dobles Mixte Sub-15 fent parella amb en Dani Coleto, amic i alumne del CIDE i Anandy Gross respectivament. Pilar i Marc varen lluitar per les medalles, però es varen haver de conformar amb la 4ª posició a la categoria de Dobles Femení i Dobles Masculí, respectivament.

Els noms propis d'aquest Campionat, varen ser Dani Coleto i Laura Terrassa alumnes del nostre Centre i que varen aconseguir guanyar les 3 categories que disputaven: Individual, Dobles i Dobles Mixte, ambdós fent parella.

El Club Bàdminton CIDE continua amb la seva feina de seguir formant alumnes, jugadors, esportistes i persones que vulguin conèixer les característiques tècniques, tàctiques i estratègiques que aquest apassionant esport proporciona a tots els seus practicants, sigui quina sigui la seva condició física, sexe i/o edat. És per aquest motiu que tot-hom que vulgui està convidat i serà ben rebut a conèixer el nostre club i el nostre esport.

Volem **felicitar** i donar l'**enhorabona** a tots els fidels jugadors i participants pel seu esforç, dedicació i defensa dels nostres valors.

Si estau interessats a conèixer més del nostre Club, totes les notícies, classificacions, informacions, fotos, vídeos, esdeveniments, resultats i moltes més sorpreses...ens podreu trobar a la nostra web (www.cide.es) i al nostre facebook (Club Bàdminton CIDE).

Campionat de Balears escolar, abril 2012

Campionat autonòmic, Menorca, març 2012

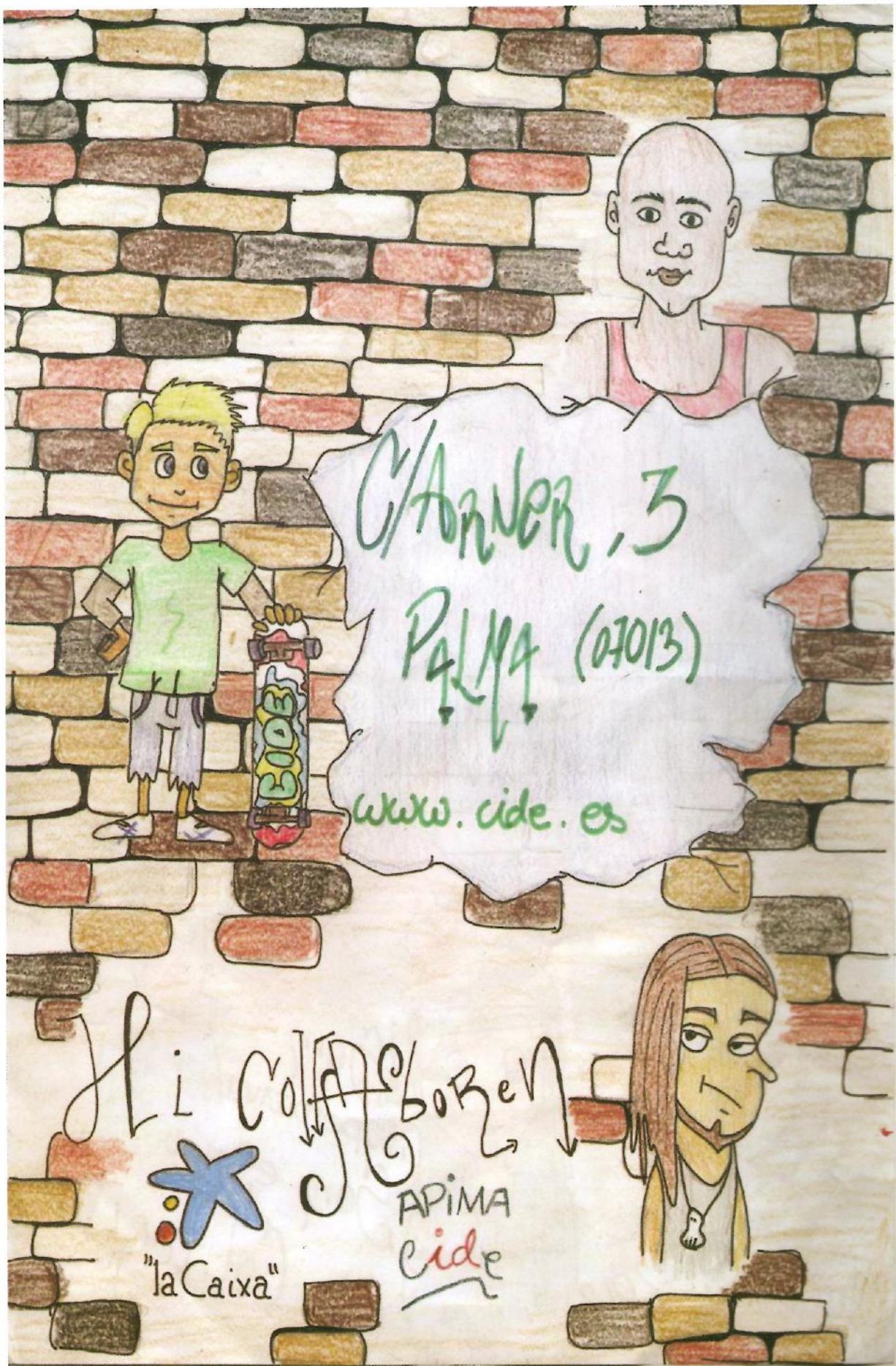

I Campus de Pasqua, abril 2012

Campionat de Primavera, març 2012

Alberto Fernández

Portada i contraportada realitzades per les alumnes Lorena Sánchez Redondo i Sara Daghmoumi Capilla (1r de Batx. artístic)